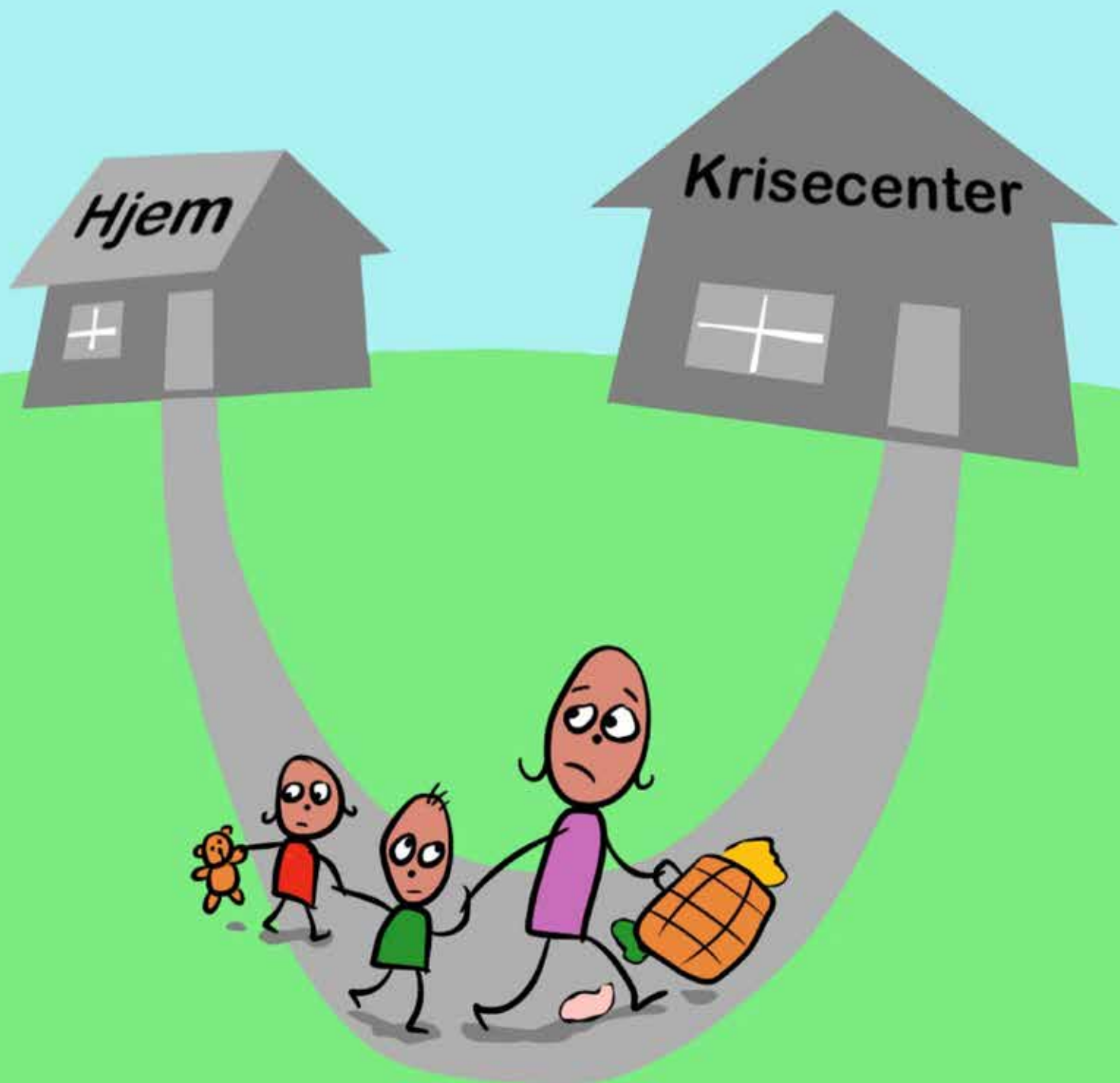

Carsten Møller Niels Rahbæk Heidi Juhl

Bo på krisecenter

Carsten Møller Niels Rahbæk Heidi Juhl

Bo på krisecenter

FACE:IT

Bogen er skrevet af
Carsten Møller, terapeut og lærer
Niels Rahbæk, billedkunstner
Heidi Juhl, socialpædagog

Al kopiering fra denne bog må kun finde sted
efter skriftlig aftale med forfatterne.

Ærø 2022 . 1. udgave . 1200 stk.

Trykkeri: Børge Møller Grafisk

Forlag: **FACE:IT**

ISBN 978-87-970238-2-2

Kære læser

Bogen du sidder med er fiktion, men den bygger på autentiske fortællinger og oplevelser fra børn på krisecentre i Danmark.

Vi har skrevet bogen for at give et indblik i, hvordan børn kan opleve et krisecenter og hvilke tanker og følelser, de kan have i forbindelse med brud i familien.

Børn og mødre, som kommer på kvindekrisecenter oplever, at deres situation er præget af store forandringer og usikkerhed. Forud for deres ophold har de selv været udsat for eller overværet fysisk eller psykisk vold.

Børnene kan have haft oplevelser, som sidder i deres nervesystem og det kan være med til at øge deres stressniveau. Samtidig kan det være svært at tale om oplevelserne, fordi de har været ubehagelige og vækker stærke følelser.

For at bearbejde og håndtere de stærke følelser er det for mange nødvendigt, at vi berører følelserne på en eller anden måde. Her kan det være hjælpsomt at gøre det pr. stedfortræder, så konfrontationen ikke bliver så direkte. Den mulighed giver litteraturen, for her kan man læse om andre, som har oplevet noget lignende. Når bogen læses sammen med børnene, er det vigtigt, at det får lov at være pr. stedfortræder, hvis det er barnets behov. Bogen handler om Bo og Bodil, men man kan godt spørge barnet, om det har oplevet det samme som Bo og Bodil. Her er det meget vigtigt at acceptere barnets svar.

Vi håber, at bogen kan give børnene noget at spejle sig i, så de oplever at de ikke er de eneste, som har haft sådanne oplevelser.

Vi håber også, at bogen kan give mødre og børn et sted, hvor de kan dele deres oplevelser i en tryk ramme.

Tak til alle, som har bidraget til denne bogs tilblivelse og til Ole Kirk's Fond som har støttet hele projektet "Bo på krisecenter".

Rigtig god læselyst.

Kærlig hilsen

Heidi, Niels og Carsten

Forord

Kære voksne

Du sidder her med en bog, som forhåbentlig kan hjælpe dig med at tage den svære – men nødvendige – snak med det barn, som har været udsat for svigt. Alt for mange børn og deres mødre lever med svigt, vold og kaos. I deres eget hjem, hvor de burde være allermest trygge. Og fra det menneske, der burde passe på dem. Det er ubærligt og totalt uacceptabelt.

Ingen skal vokse op med eller leve med vold. Vi må som samfund passe bedre på børnene og hjælpe dem og deres mødre med at bryde med volden og bygge en tryk tilværelse op.

Her kan krisecentrene spille en vigtig rolle for børnene og deres mødre, der har taget det svære, men enormt stærke skridt væk fra volden.

Et af de store problemer med vold i hjemmet er, at den enkelte ramte ofte føler skyld og skam. Bliver nedbrudt og tænker, at vedkommende nok ikke fortjener bedre. Derfor er det vigtigt, at vi taler højt om den her problemstilling.

Men alt for ofte bliver udsatte børn overhørt, når de forsøger at råbe os voksne op. Vi skal blive bedre til at lytte til dem. Og vi skal tage dem alvorligt. For ingen børn, der har oplevet omsorgssvigt og vold, skal gå alene med det.

Jeg håber, at bogen her kan være med til at give børnene en stærkere stemme. At bogen kan hjælpe dem med at forstå og sætte ord på de svære oplevelser og følelser, de går igennem. Og at bogen kan gøre det nemmere for de voksne omkring børnene – deres mødre, medarbejdere på krisecentrene og andre – at hjælpe og støtte dem.

Må bogen være til gavn og bringe stor glæde – ikke mindst for børnene.

Med venlig hilsen

social- og ældreminister

Astrid Krag

Hej

Det er mig Bo

Lige nu er jeg på et krisecenter.

**Måske ved du ikke, hvad et krisecenter er.
Det gjorde jeg i hvert fald ikke, før jeg
kom her.**

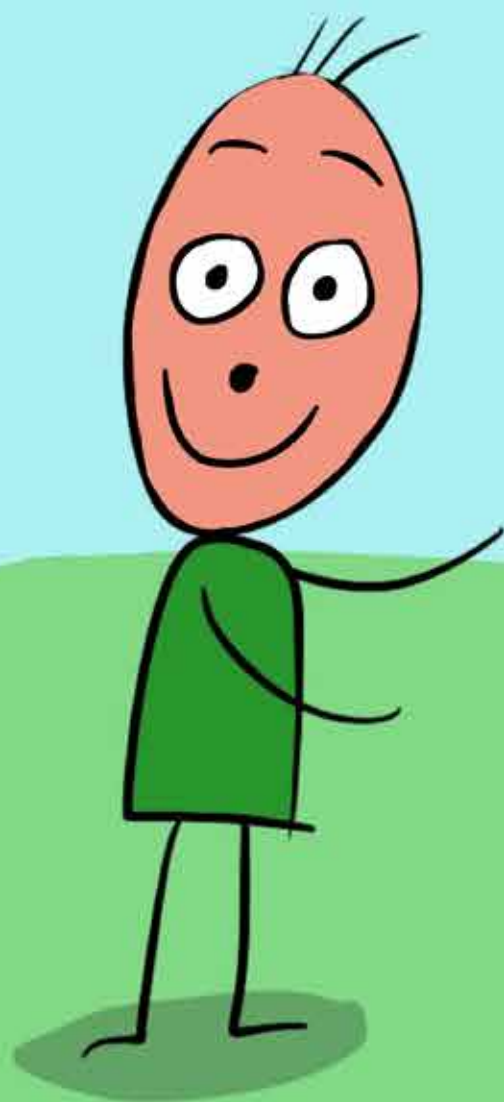
**Jeg har været her i et stykke tid, så nu ved
jeg det godt.**

**Vil du høre, hvorfor jeg er her og ikke
derhjemme?**

Det håber jeg.

**Ellers må du lukke ørerne, for her kommer
min historie.**

Hilsen Bo

Kapitel 1: Skænderiet

Det var et kæmpe skænderi. Far var rigtig sur og råbte af mor. Jeg blev vred på far og prøvede at stoppe skænderiet.

Jeg råbte til ham, at han skulle stoppe, men han skubbede mig bare væk og sagde, at jeg skulle skride og blande mig udenom.

Jeg gik min vej. Han har slået mig før. Og det havde jeg ikke lyst til igen.

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor han nogle gange skal være så dum og andre gange, kan være den bedste far i hele verden.

På vej ind på mit værelse så jeg min lillesøster. Hun hedder Bodil. Hun var bange.

Hun bliver altid bange, når far råber og så står hun helt stille som en statue. Hun græd også. Så jeg tog hende med ind på mit værelse.

Vi fandt legoklodser frem og begyndte at bygge. Det var lidt svært, fordi der var larm inde fra stuen. Jeg skruede op for musikken, så vi ikke kunne høre larmen.

Jeg tror ikke, Bodil kunne høre mor og far, men jeg kunne godt, selvom musikken var høj.

Der lød et brag. Det var yderdøren,
som smækkede. Så blev der helt stille i
stuen.

Der gik noget tid og så kom mor ind.
Hun sagde, at alt var i orden og tog Bodil
op til sig. Hun sagde, at hun og far var
venner igen. Men alt var jo ikke i orden
for jeg kunne se, at han havde slået hende
og at hun havde grædt.

Når mor lyver og siger at alting er godt,
så bliver jeg megasur på hende. Jeg er jo
ikke idiot og kan godt se, at det ikke er
godt. Jeg bliver også sur på far, når han
slår mor og bagefter bare går sin vej.

Mor ville trøste mig, men jeg sagde,
at hun skulle skride. Mor og Bodil gik ud
af mit værelse. Da jeg var faldet til ro fik
jeg dårlig samvittighed. Men jeg synes
altså, at hun er dum, når hun lyver.

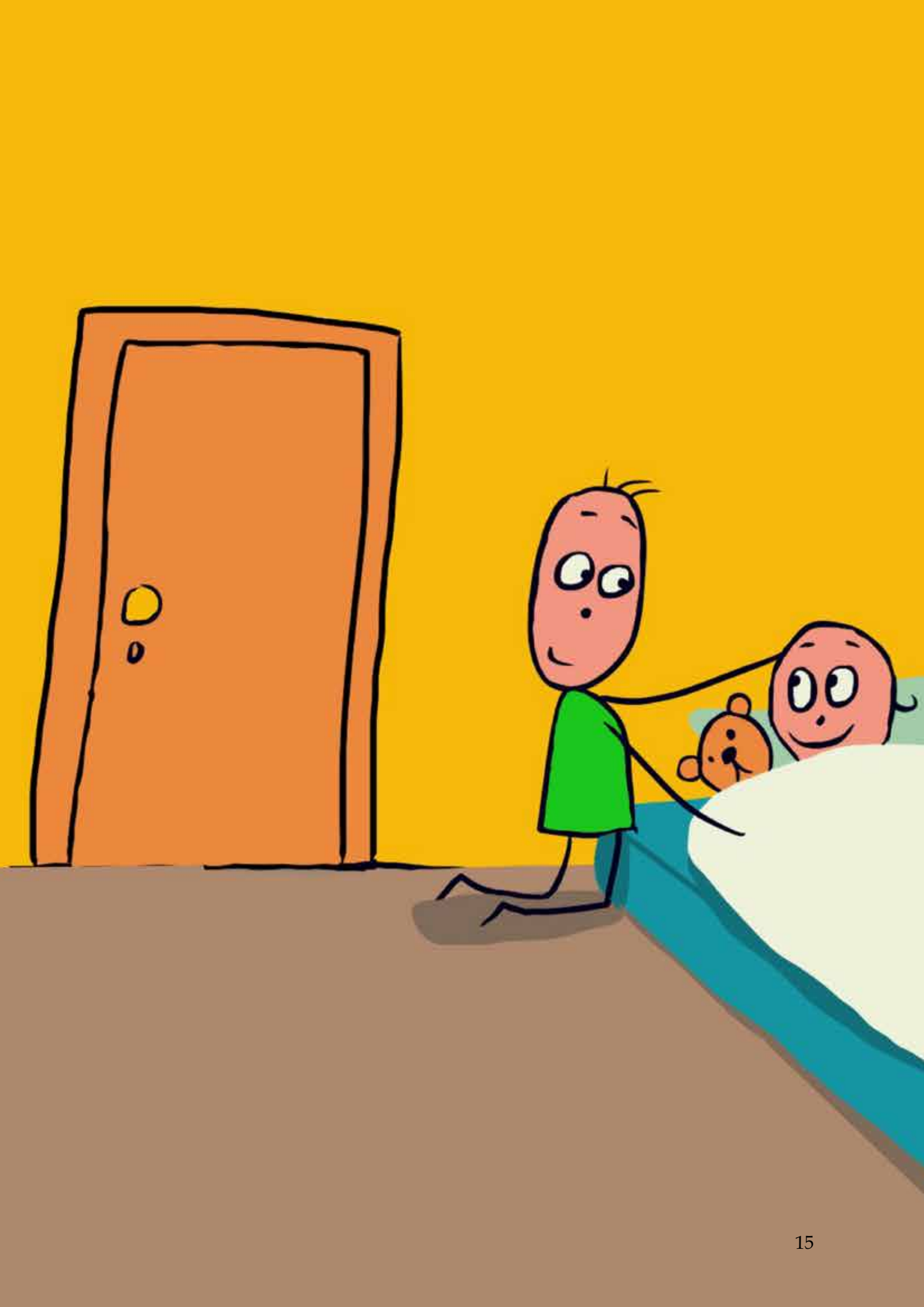

Lidt senere bankede det stille på døren.
Det var Bodil.

Hun spurgte, om jeg stadig var sur.
Jeg sagde nej, men jeg var stadig sur på
mor og far.

Bodil kom over til mig og spurgte,
om hun måtte sove inde på mit værelse.
Det måtte hun gerne.

Jeg hentede hendes dyne og puttede
hende. Jeg kan godt lide, når Bodil sover
inde hos mig.

Kapitel 2: På vej til skole

Min far kaldte min mor for en fucking luder og en dum kælling.

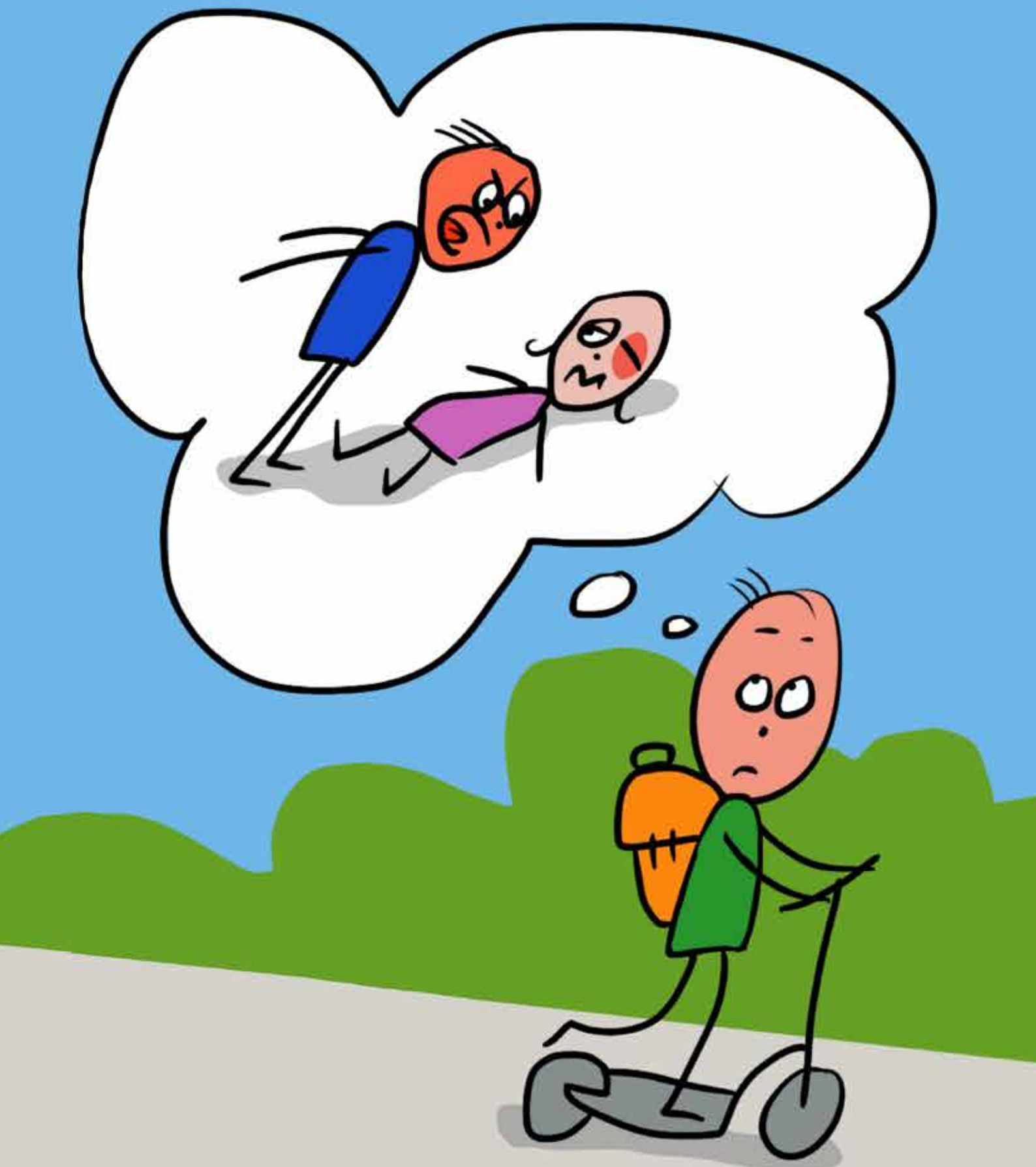
Det er hun altså ikke!

Når de har skændtes, så har jeg ikke lyst til at tage i skole. Når jeg er hjemme, kan jeg nemlig holde øje med mor og far.

Jeg er ret nervøs for, at der kan ske noget med mor, når jeg ikke er der. Nogle gange får jeg ondt i maven, når jeg tænker på det.

Jeg ville bare ønske, at de kunne lade være med at skændes og at far ikke ville blive så vred og slå. Det gør mig i dårligt humør at tænke på det.

Jeg vil egentlig helst tænke på noget godt, men det er som om, hjernen hele tiden kommer til at tænke på det dårlige. Det er både, når jeg er på vej i skole, og også når jeg er inde i klassen.

Kapitel 3: På kontoret

Inde i klassen tænkte jeg stadig på det derhjemme og kiggede ud af vinduet.

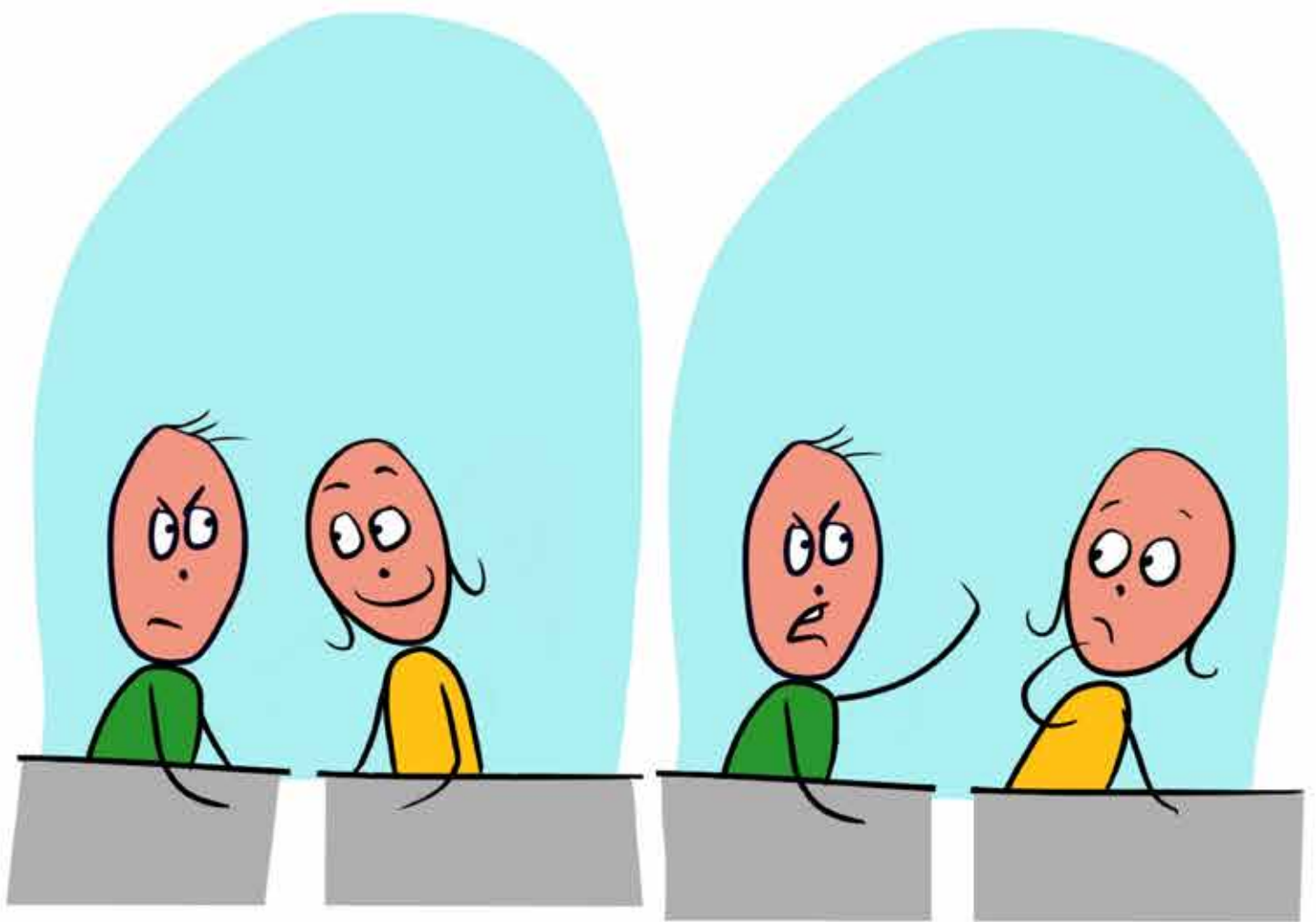
Pludselig opdagede jeg, at Anna K. havde vendt sig om og sad og kiggede på mig. Hun smilede.

Hvad fanden skulle hun sidde der og smile for. Der var slet ikke noget, som var sjovt.

“Dumme kælling.”

**Jeg gav hende en fuckfinger.
Så vendte hun sig om igen.**

“Hold kæft, hvor er hun dum.”

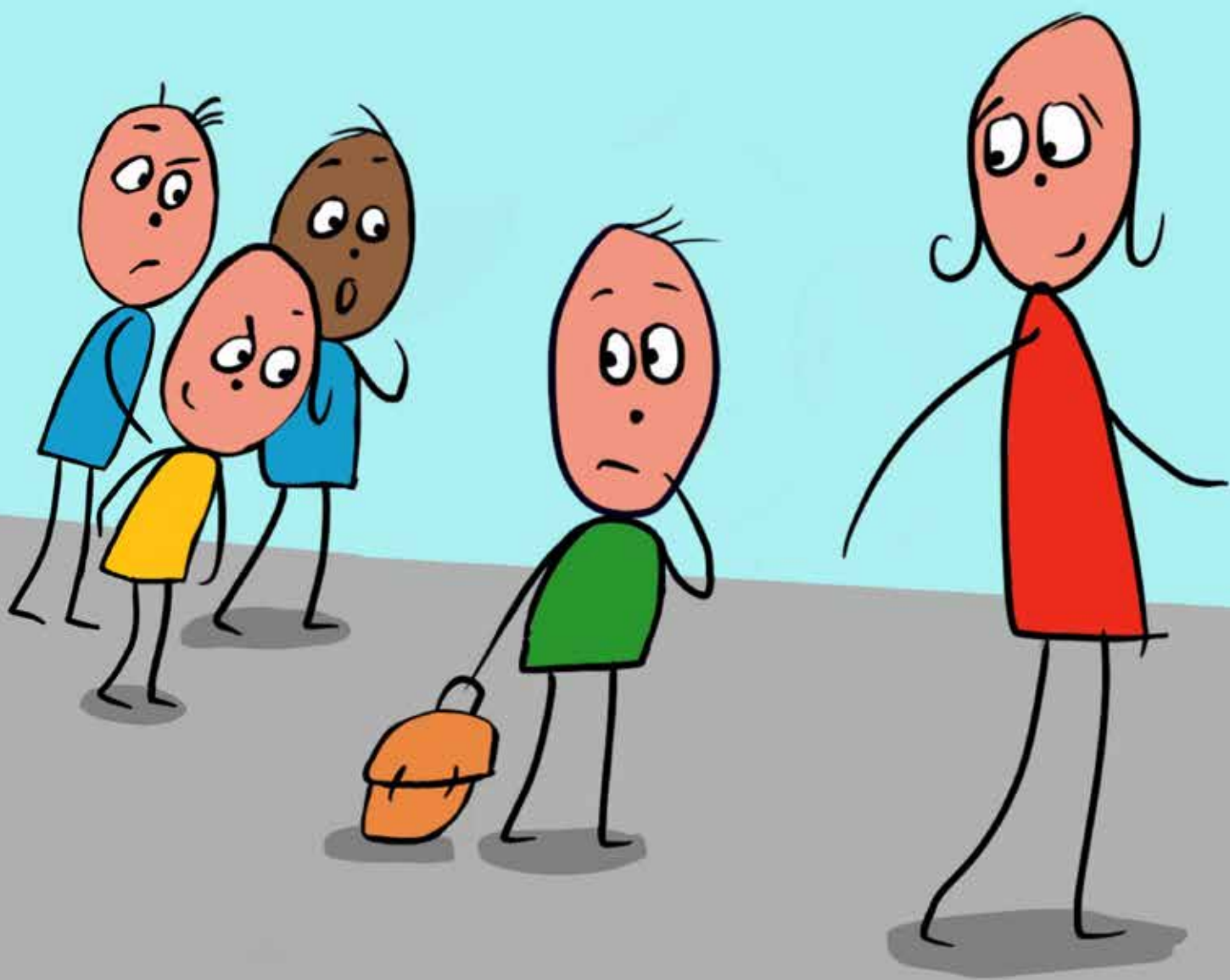
Det bankede på døren. Det var vores klasselærer Kirsten.

Hun sagde, at jeg skulle pakke mine ting og gå med hende op på kontoret.

Alle de andre kiggede på mig, som om jeg havde gjort noget forkert. Men det havde jeg altså ikke. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor jeg så skulle på kontoret.

På gangen spurgte jeg Kirsten, hvad jeg havde gjort. Kirsten sagde, at jeg ikke havde gjort noget. Det kunne jeg slet ikke forstå.

Man plejer kun at komme på kontoret, hvis man har gjort noget, man ikke må.

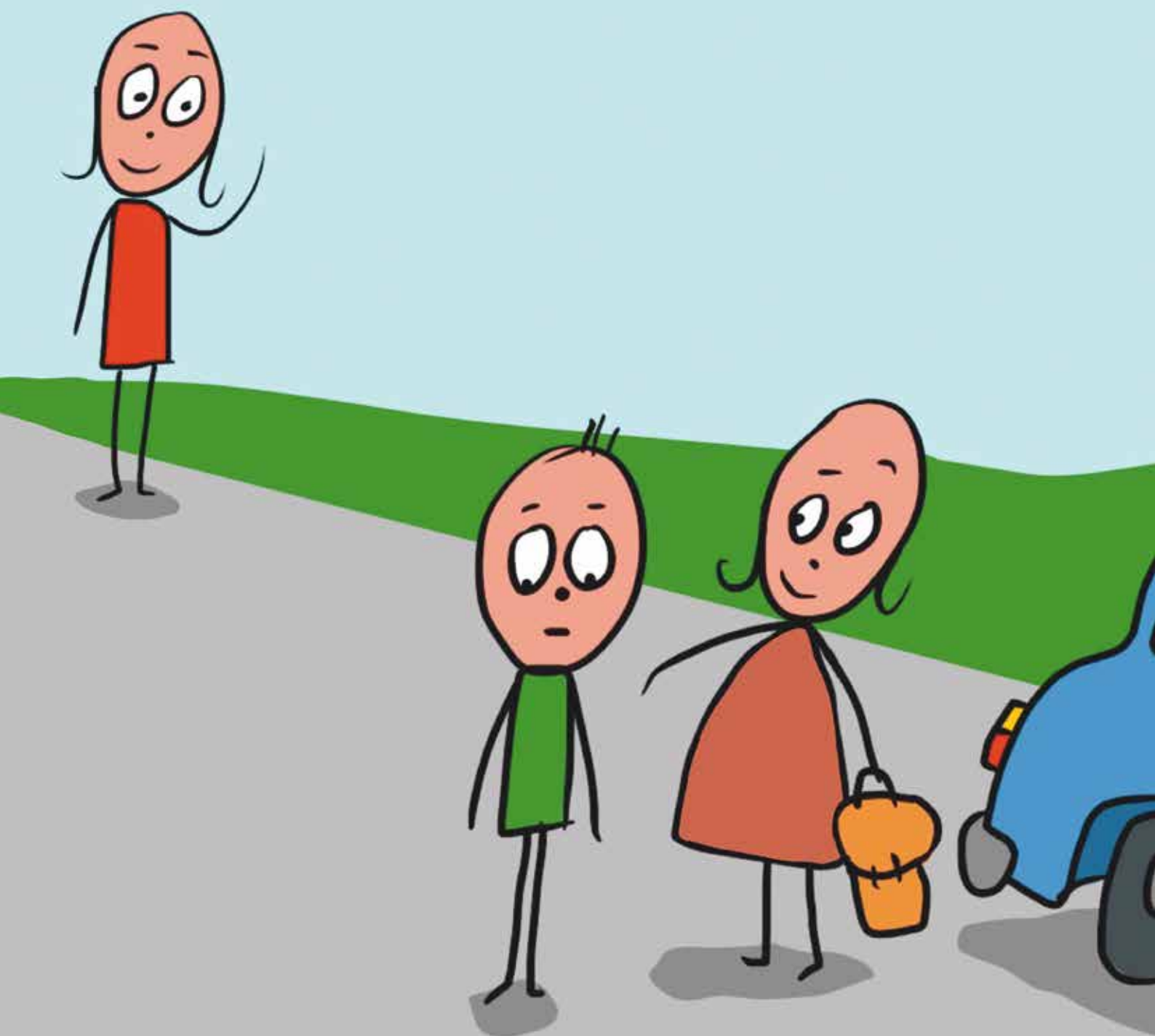
Kirsten sagde, at der var en dame fra kommunen, som jeg skulle snakke med. Jeg blev nervøs. Jeg skulle sgu ikke snakke med en dame fra kommunen.

Fuck dem.

Inde på kontoret stod damen fra kommunen. Hun var ikke ret høj. Det var hende, jeg skulle snakke med. Jeg havde allermest lyst til at løbe min vej.

Damen fra kommunen sagde, at mor var på kommunen og ventede på mig der. Jeg forstod det ikke. Hvorfor var mor på kommunen og hvor var far og Bodil?

Jeg var næsten ligesom en zombie, der ikke kunne mærke noget, men jeg tror, at jeg gik med damen ud til en bil.

Kapitel 4: På kommunen

Jeg kan ikke huske køreturen til kommunen.

Men da vi kom derind syntes jeg, der var en lidt mærkelig lugt og nogle meget lange gange.

Jeg gik ved siden af damen, som snakkede.

Jeg ved ikke, hvad hun sagde.

Vi gik og gik, men endelig var vi foran en orange dør.

Damen åbnede døren.

Kommunen

**Der sad mor og Bodil. Jeg blev megaglad
for at se dem og fik et stort knus. Så
begyndte jeg at græde.**

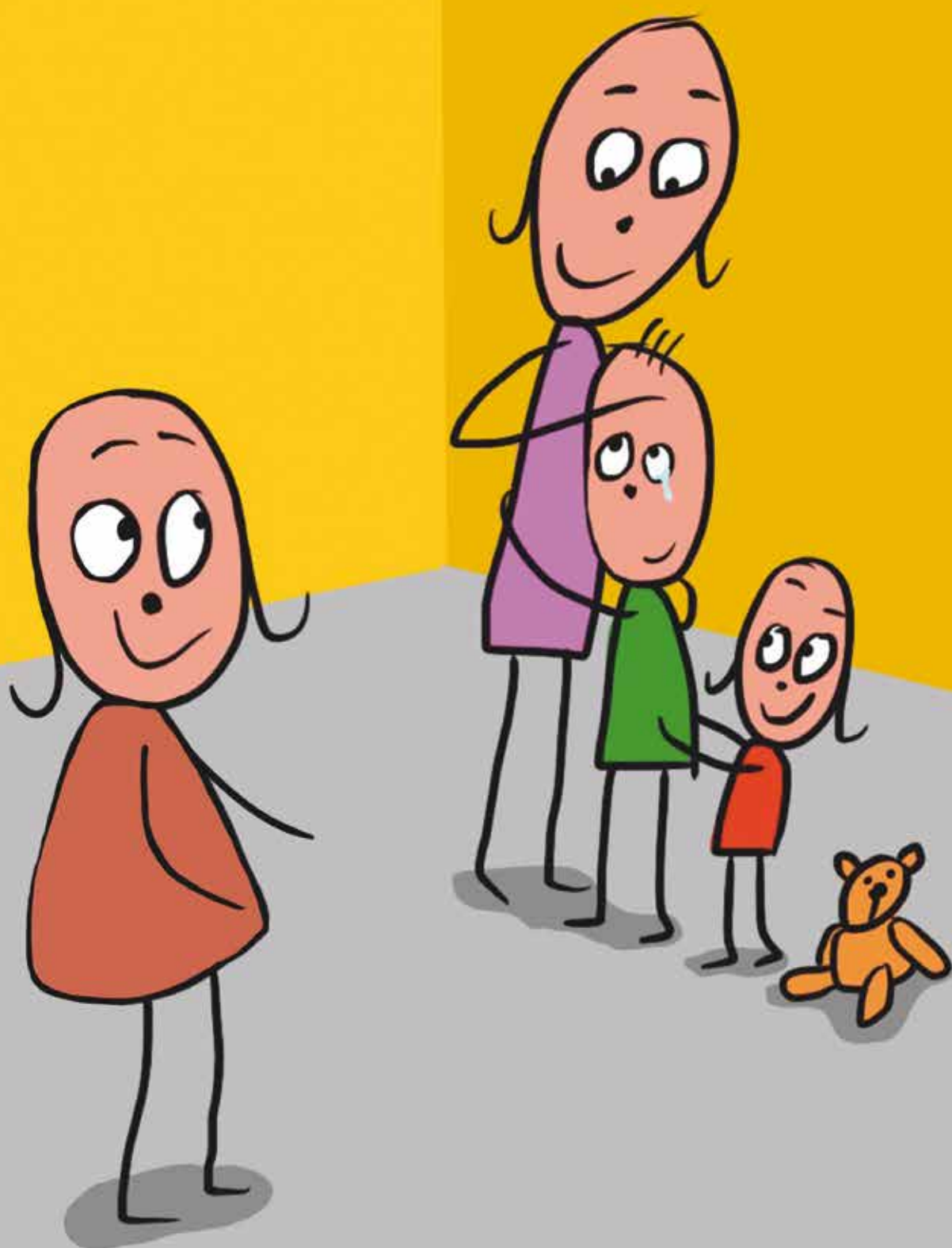
Hvor havde jeg været bange.

**Mor fortalte, at hun og far ikke var
venner lige nu og vi ikke skulle hjem.
I hvert fald ikke lige med det samme.**

**Damen fra kommunen sagde, at de kendte
et sted, hvor man kunne bo, hvis det var
svært at være derhjemme. Det hed et
krisecenter.**

**På krisecentret var der også andre børn,
man kunne lege med. Hun sagde, at vi
bare skulle være der nogle dage.**

**Hvad? Skulle vi bo et andet sted? Hvad
med alle mine ting? Mit værelse? Og hvad
med far?**

Kapitel 5: Krisecenteret

Damen fra kommunen kørte os hen til krisecenteret.

Det var et stort hus og indenfor var der nogle fremmede damer, som sagde velkommen.

De spurgte, om jeg ville have noget at drikke. Det sagde jeg nej tak til.

Jeg ville allerhelst bare hjem.

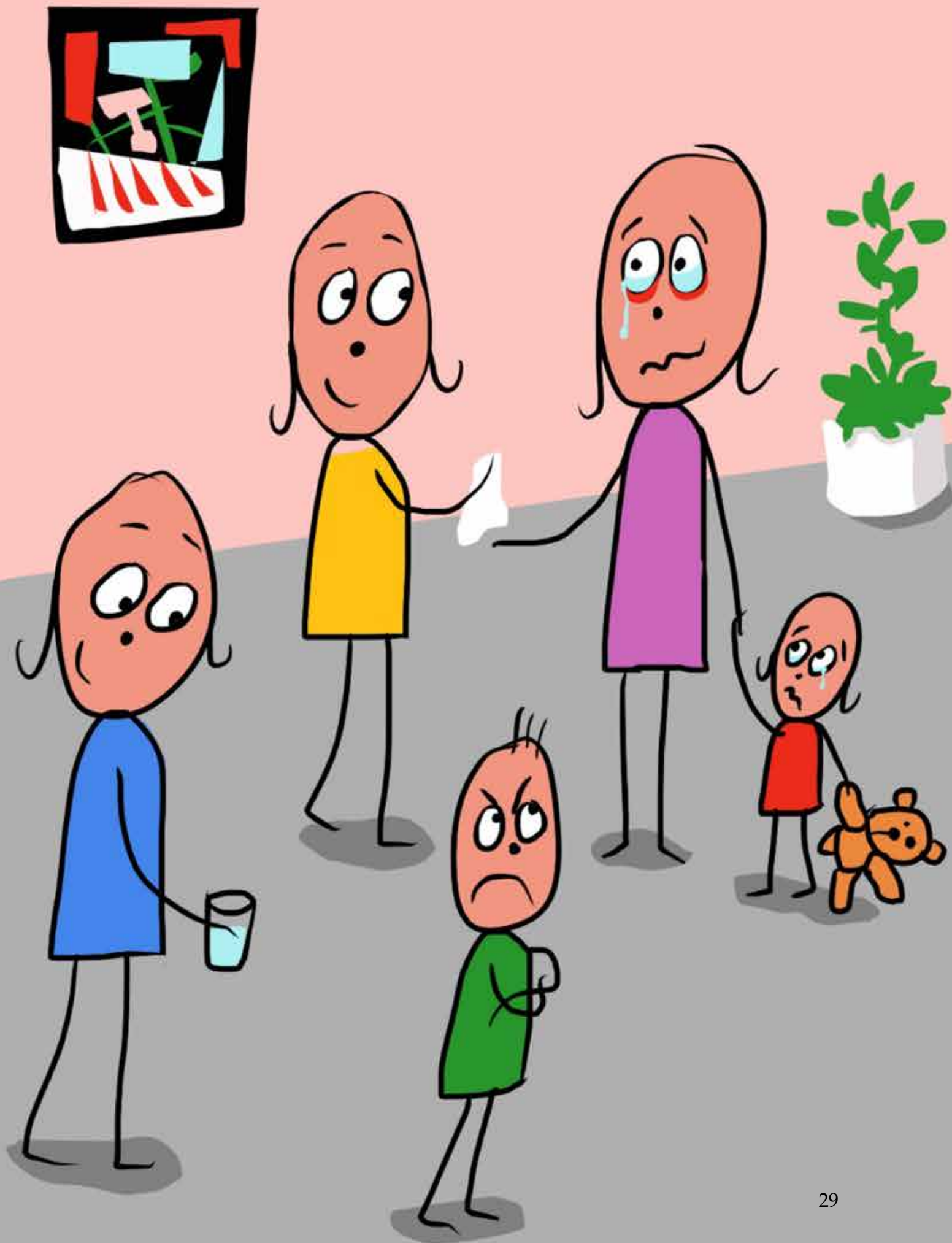
Hjem til mine ting og mit værelse.

Hjem til far.

Min mor græd.

Hun holdt Bodil i hånden.

Jeg kunne se, at Bodil var ked af det og bange.

En af damerne hed Sofie.

Hun skulle snakke med mor, mens mig og Bodil skulle være sammen med en anden voksen, som hed Marie.

Bodil græd og ville ikke væk fra mor. Så mor gik med os ind i legerummet. Da mor skulle gå, blev det rigtig dumt.

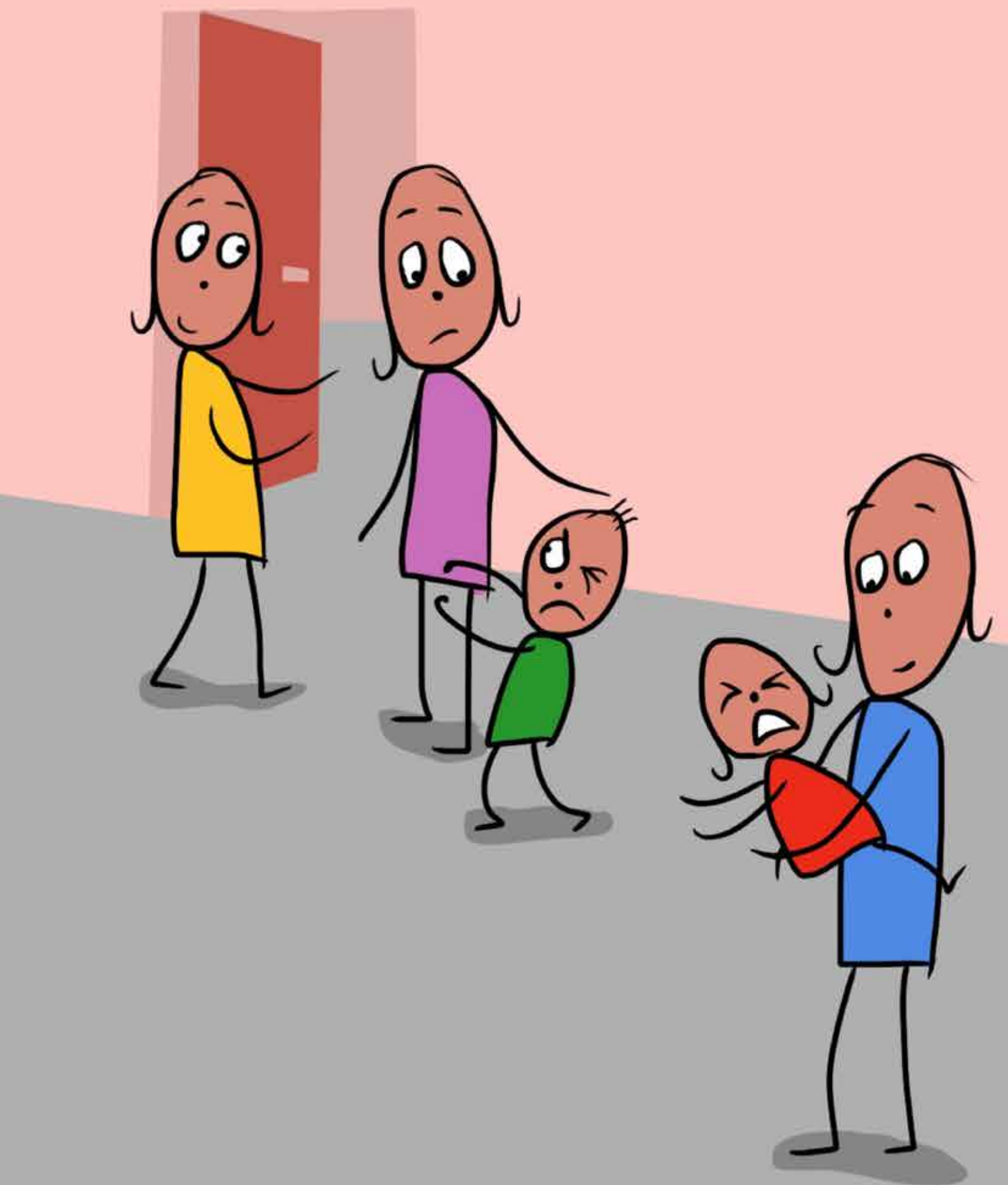
Bodil græd og jeg blev rigtig gal på mor. Hun kunne da ikke bare gå nu, når Bodil havde brug for hende.

**Det hele var jo hendes skyld.
Det var hende, som ikke ville hjem.**

Så slog jeg mor.

Hun blev ked af det og sagde, at hun ville komme igen lige om lidt.

Bodil ville være løbet efter mor, men Marie holdt hende.

Marie spurgte, om vi skulle tegne. Jeg havde ikke lyst til at tegne, men jeg gik med hende og Bodil hen til bordet.

Jeg skulle jo også passe på Bodil nu.

Marie snakkede og spurgte, om hun skulle tegne en tegning til mig.

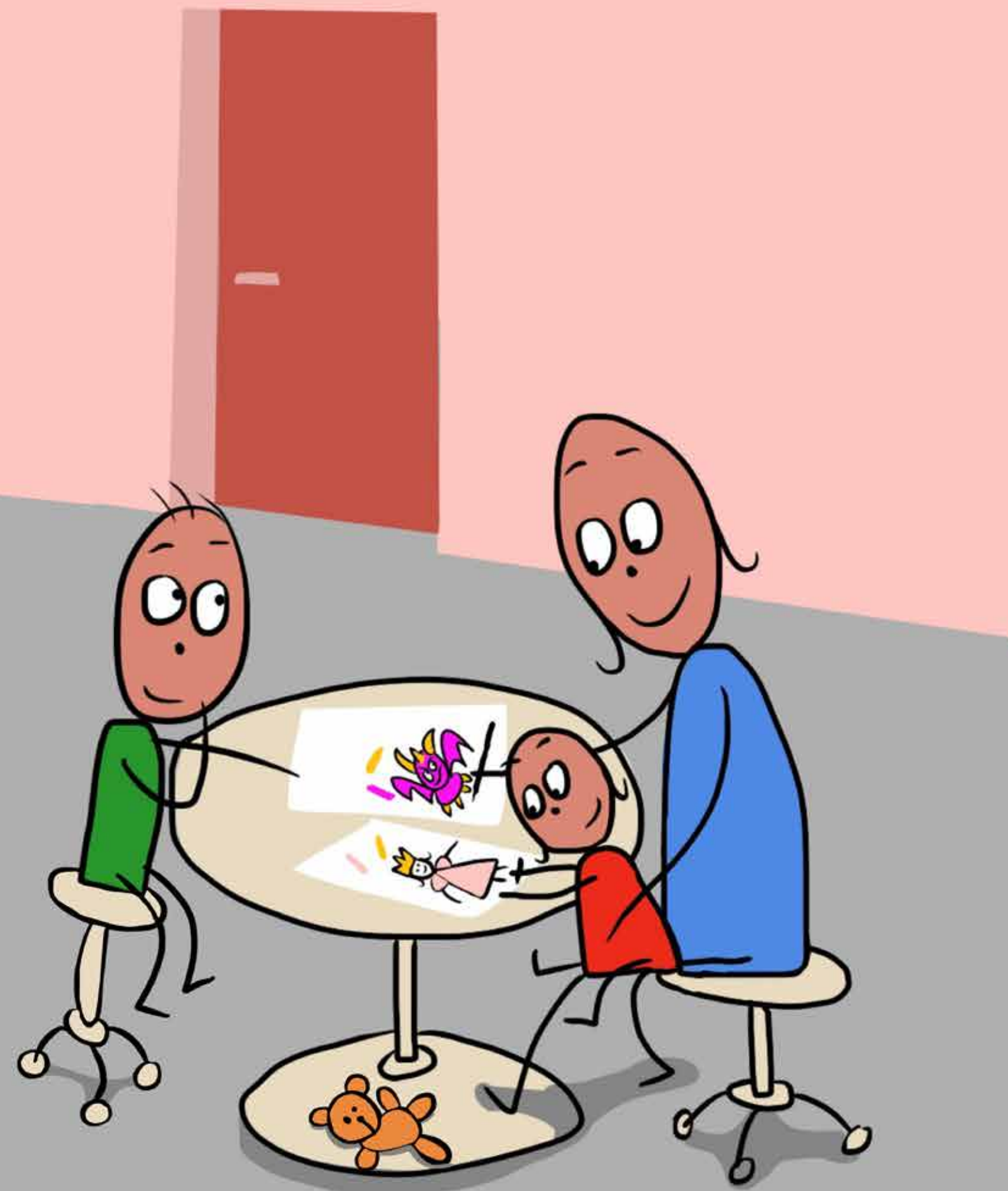
Jeg sagde først nej.

Da jeg så, hvor flot en prinsesse, hun tegnede til Bodil, spurgte jeg, om hun kunne tegne en tegning til mig.

Jeg ville gerne have en Spyro.

Vi fandt et billede af den på hendes telefon og så tegnede hun en megaflot Spyro til mig.

Bodil sad ved siden af og farvede prinsessetegningen.

Så kom mor tilbage. Jeg kunne se, at hun havde grædt igen. Mon det var fordi, jeg havde slået hende?

Jeg skulle ikke have slået hende, men jeg blev bare så gal. Mor gav Bodil og mig et kram og sagde, at nu skulle vi se vores værelse.

Det var et lille værelse, men det var meget hyggeligt.

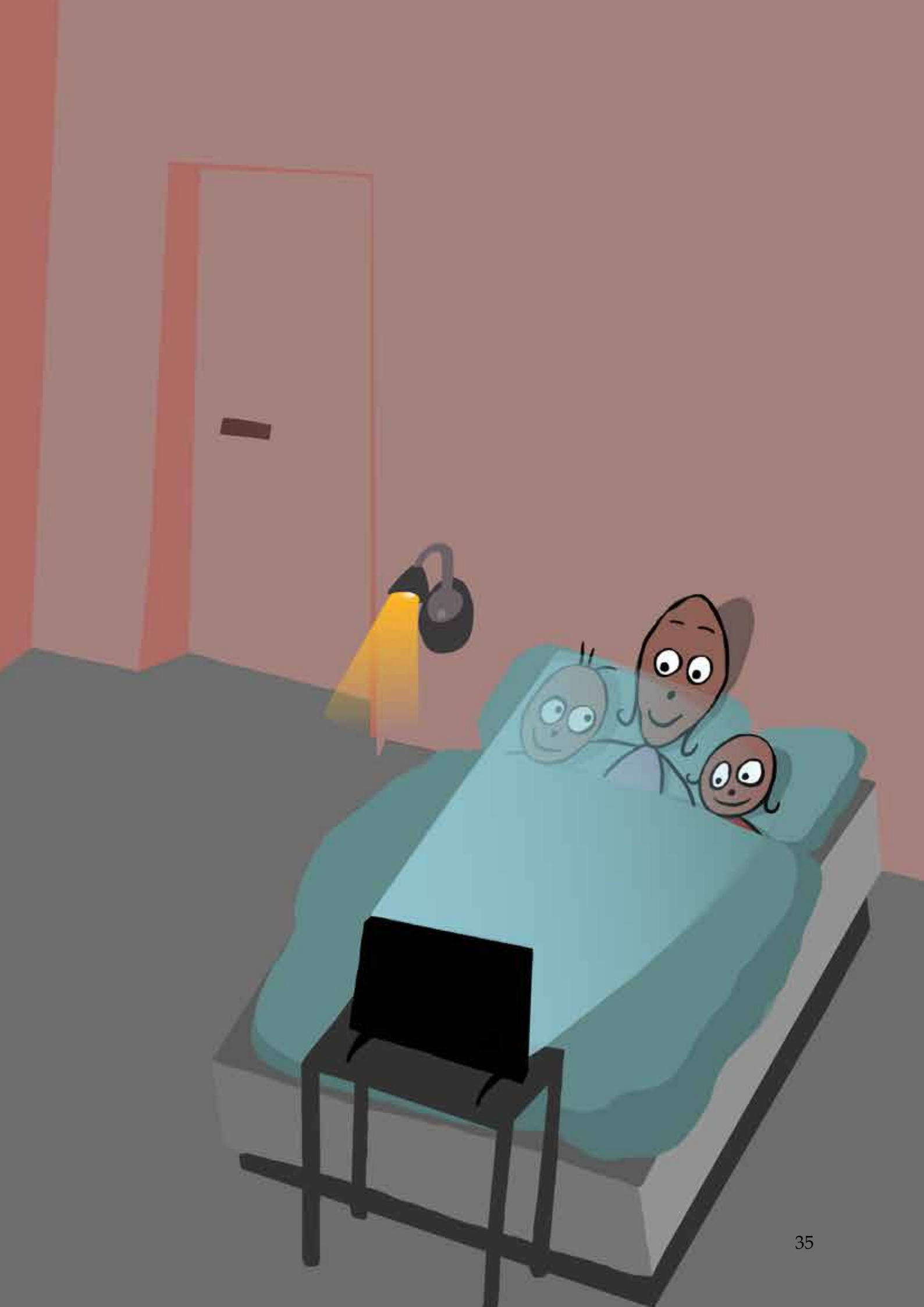
Der var en køjeseng, som mig og Bodil skulle sove i.

Jeg skulle sove øverst.

Der var også en seng til mor, et fjernsyn og et lille køleskab.

Jeg kunne se på mor, at hun var lidt mere glad.

Vi spiste noget aftensmad på værelset og så lidt fjernsyn.

Kapitel 6: Den første nat

Mor sagde, at nu skulle vi i seng.

Det var fedt, at jeg skulle sove i den øverste køje.

Men jeg havde faktisk slet ikke lyst til at sove her. Jeg ville meget hellere hjem.

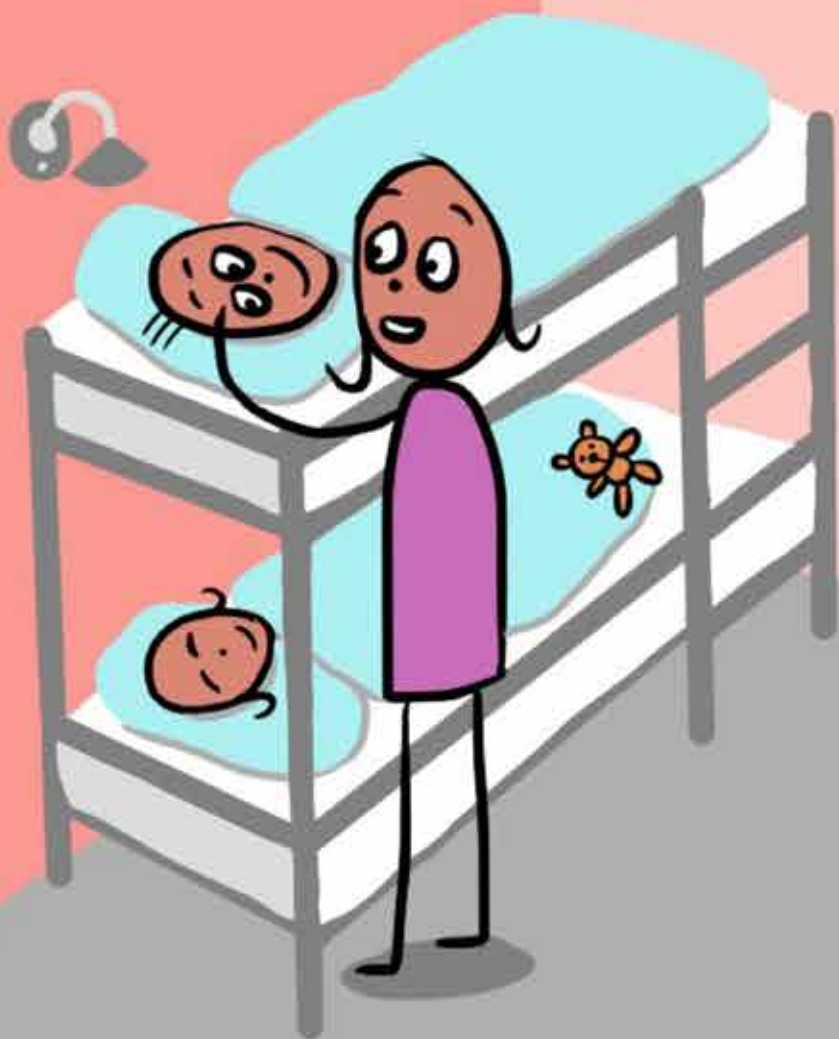
Hjem til mit værelse.

Hjem til mit legetøj.

Hjem til far.

Mor puttede mig og Bodil. Hun puttede dynen helt tæt omkring mig. Det var dejligt.

Hun kyssede mig på næsen og i panden, som hun plejede at gøre. Hun smilede og sagde godnat.

Jeg sagde også godnat, men jeg mente det ikke. Jeg ville ikke være her.

Mor gik ud af værelset.

Jeg kunne høre, at mor snakkede i telefon.
Det lød som om, hun snakkede med
mormor.

Mor græd.

Jeg mærkede, at vreden kom tilbage. Jeg
var vred på både far og mor. Hold kæft,
hvor var de dumme.

Jeg lå længe og kunne ikke falde i søvn.
Der var så mange lyde.

Døre der smækkede, gulvet som knirkede.

Andre, som snakkede.

Jeg ville hjem i min egen seng.

Jeg ville hjem.

Mor kom ind til mig.

Hun bar Bodil. Hun sov.

Hun lagde Bodil i sin store seng.

Jeg havde overhovedet ikke hørt, at Bodil
var gået ud til mor.

Da mor så, at jeg ikke sov endnu,
kyssede hun mig på panden igen og
spurgte, om jeg ville sove i den store seng
sammen med hende og Bodil.

Jeg sagde nej, for jeg er ikke et pattebarn.
Men mor sagde, at hun gerne ville have,
at jeg sov hos hende.

Så kravlede jeg ned i den store seng.

Jeg lå helt tæt på mor.

Det var rart.

Da jeg lå hos mor, faldt jeg
hurtigt i søvn.

Kapitel 7: Mødet

En dag spurgte Marie, om jeg havde lyst til at holde møde med hende. Det ville jeg gerne.

Lidt efter kom mor. Hun havde lige været til møde med Sofie. Jeg kunne se, at hun havde grædt. Hvis man blev ked af at være til møde, så ville jeg alligevel ikke.

Hvad nu hvis vi skulle snakke om min far.

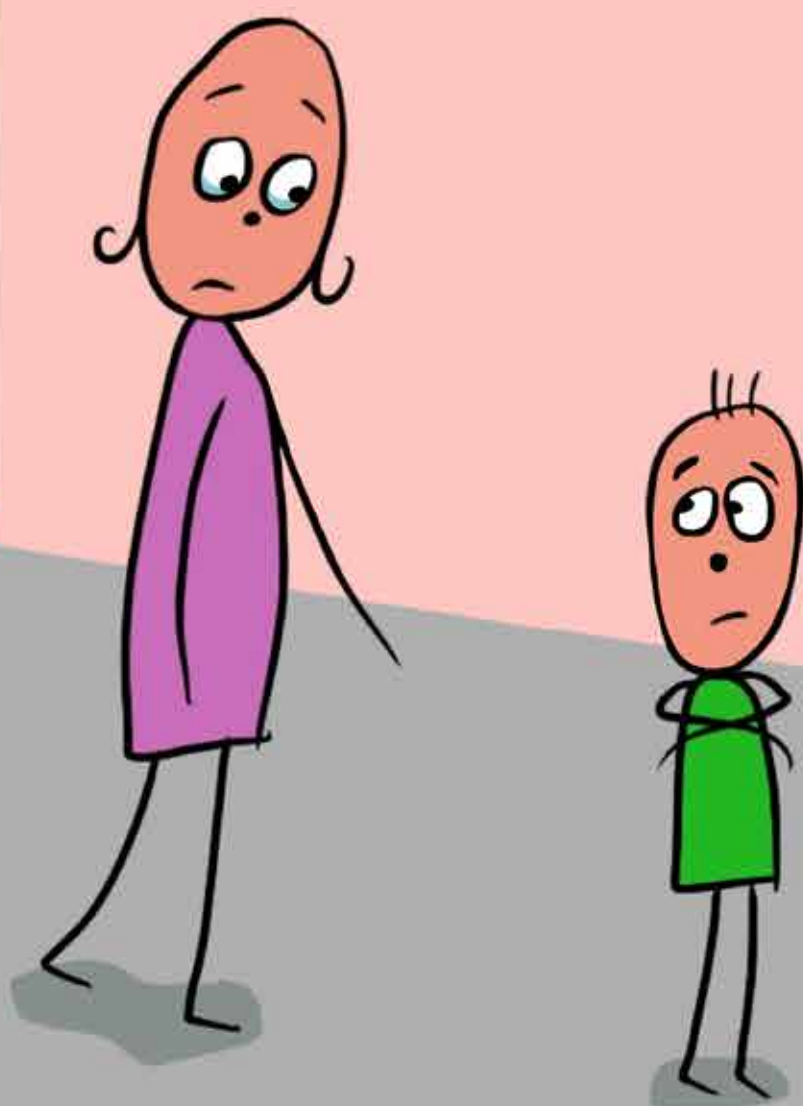
Eller at jeg savnede mine venner og mit værelse. Så ville jeg også blive ked af det.

Det havde jeg faktisk ikke lyst til.

Så jeg spurgte Marie, hvad vi skulle til det der møde. Hun sagde, at vi skulle hygge og snakke. Vi aftalte, at hvis jeg ikke havde lyst til mødet mere, så kunne vi bare stoppe.

Så var det okay for mig.

Møde

Den dag mig og Marie skulle have vores første møde var der saftevand og chokoladekiks på bordet.

Jeg var godt nok lidt nervøs.

Marie fortalte, at hun snakkede med alle børnene på krisecenteret.

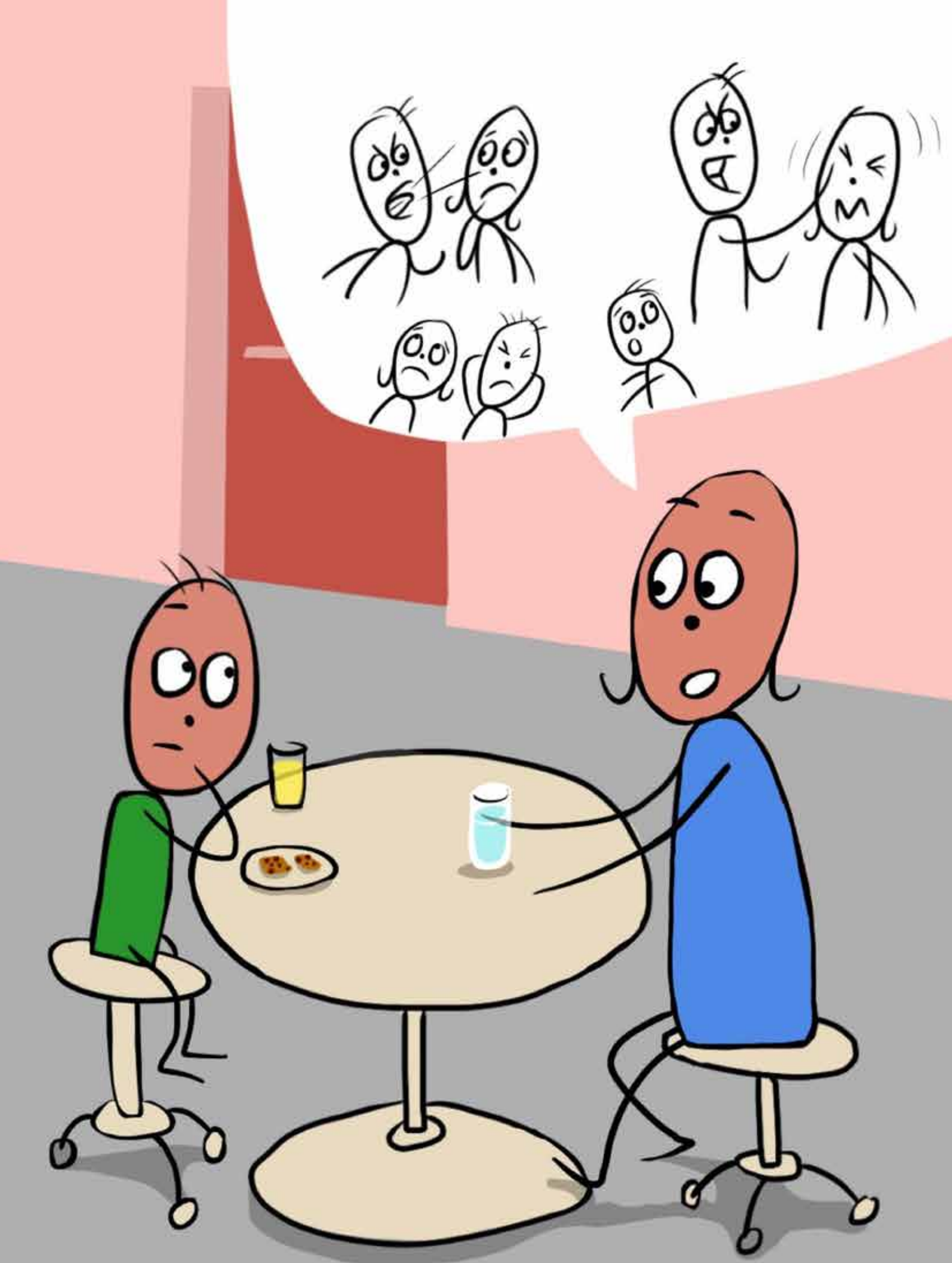
Mange af børnene havde fortalt hende, at de havde set eller hørt deres far og mor skændes.

Nogle havde også set, at deres far havde slået deres mor.

Jeg troede, jeg var den eneste, som havde oplevet det.

Det var faktisk rart at høre, at jeg ikke var den eneste.

Det var et godt møde.

Kapitel 8: Far

Mig og Bodil har fået nogle flotte tasker og jeg har fået en stor Legoæske. Det er den nye Lego Technic McLaren racerbil.

Den er bare megafed og den er jeg glad for.

Men selvom det er godt her, så savner jeg også min far.

Jeg synes, det er mærkeligt ikke at bo hjemme.

Mor snakker ikke rigtig om ham og jeg siger ikke noget, for så bliver hun måske ked af det.

Jeg har snakket med Marie om far.

Det var rart.

Jeg har tegnet en Pikachu til ham. Jeg skrev også, at jeg håbede, at han havde det godt og at jeg savnede ham.

Brevet med tegningen er blevet sendt hjem til far. Det er jeg glad for. Jeg håber, at han har det godt og ikke savner os alt for meget.

Inden jeg sendte brevet, viste jeg det til mor. Mor smilede og sagde, at det var ok.

Det var dejligt, at hun ikke blev ked af det.

Jeg savner også mine venner.

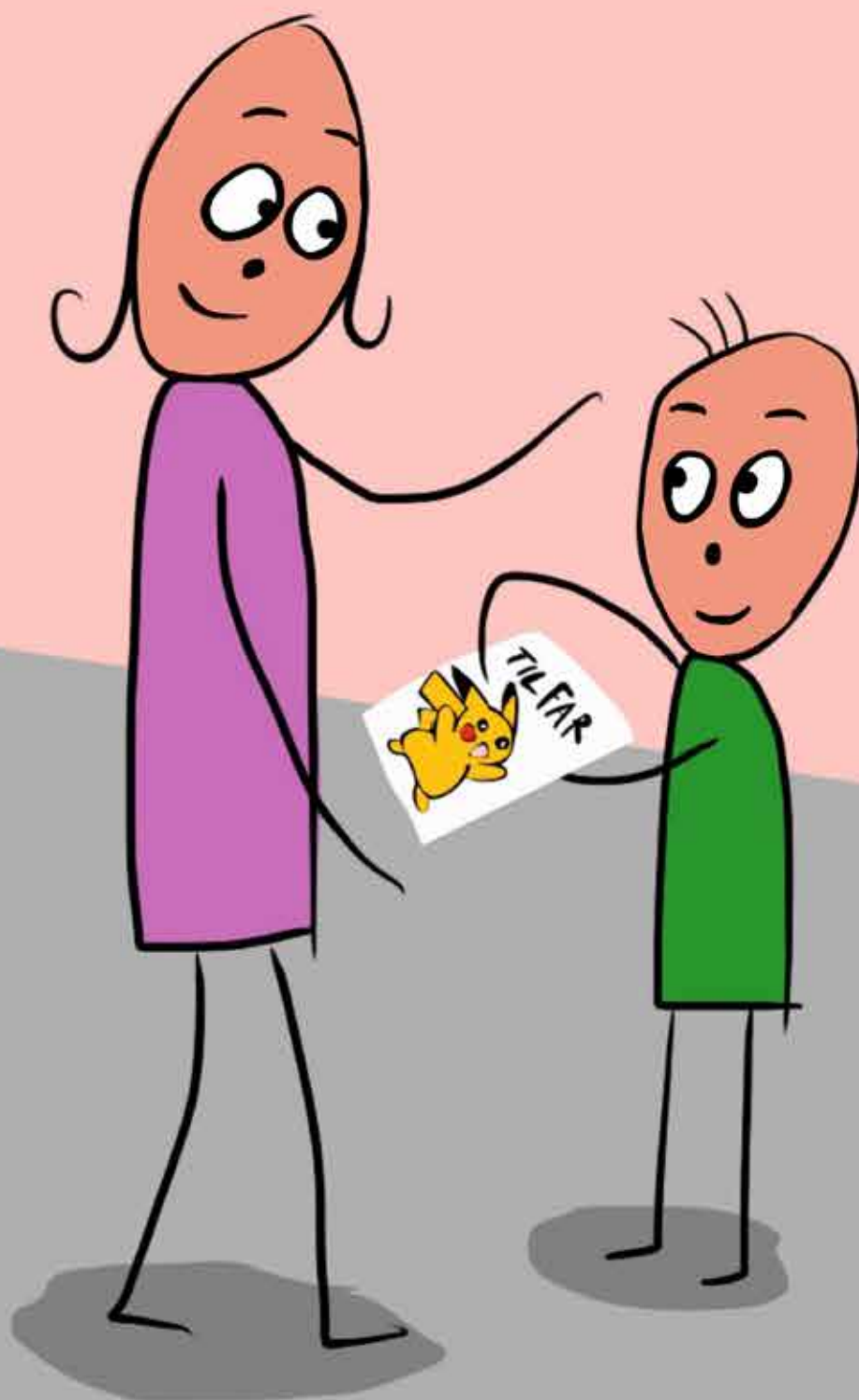
Jeg har fået nye venner her, men det er ikke det samme.

Hvorfor skal vi også være her?

Damen fra kommunen sagde, at vi kun skulle være her et par dage.

Nu har vi været her i mange dage.

Jeg hader, når de voksne lyver.

Jeg gider ikke at være her mere.

Hvorfor skal jeg det? Hvorfor var det mig og mor og Bodil, der skulle rejse fra vores hus?

Det var jo far, som råbte og slog.

Vi skulle være blevet i huset og så kunne far flytte på krisecenter.

Det er ham, der er den dumme.

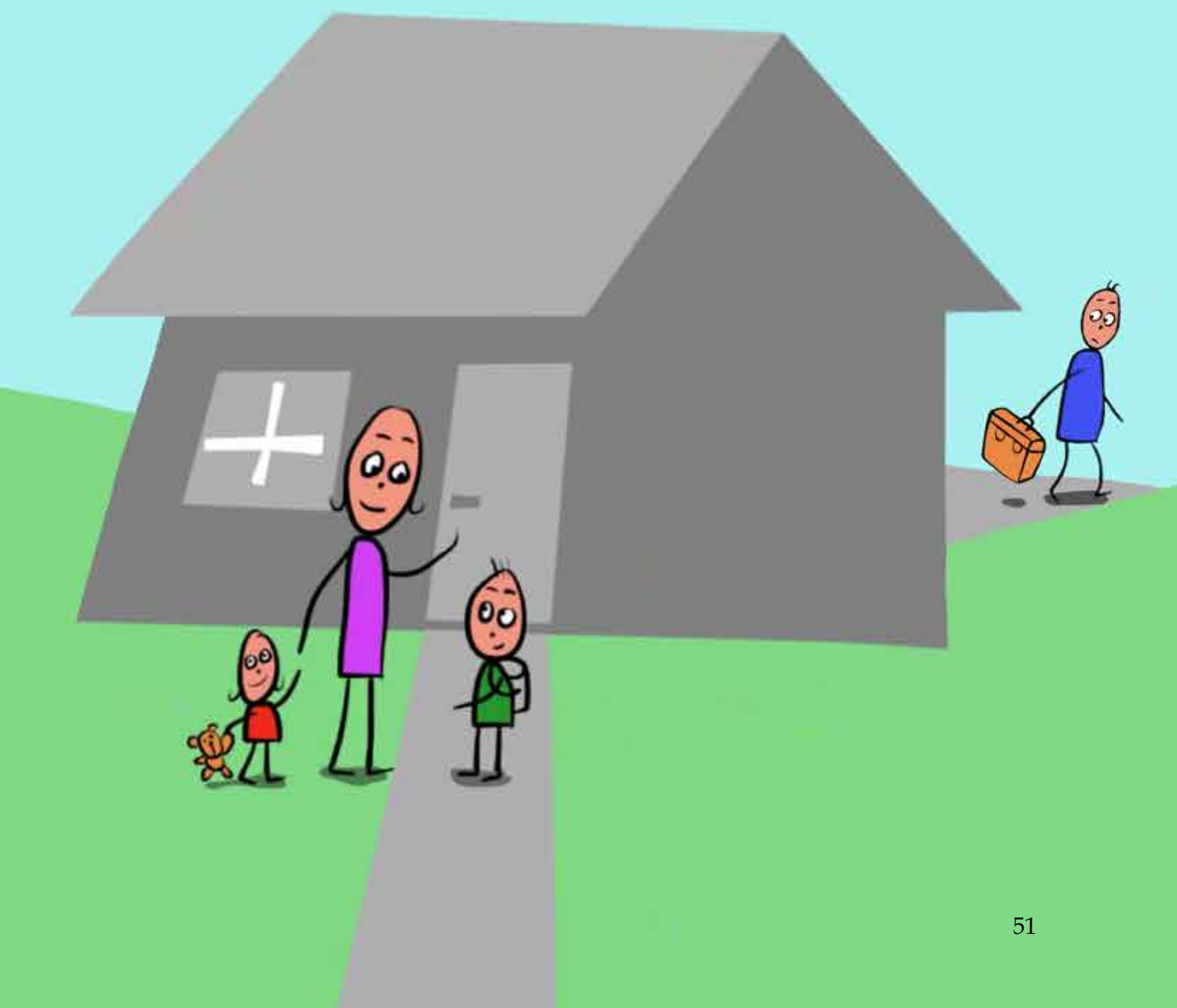
Hvorfor skal far have lov til at være hjemme i vores hus.

Med alle vores ting.

Med alle mine ting.

Det er lige så meget mors og Bodils og mit hus.

Det er uretfærdigt.

Kapitel 9: Møde med damen fra kommunen

En dag skulle jeg til møde med en dame fra kommunen. Jeg ville ikke, men mor sagde, at jeg skulle.

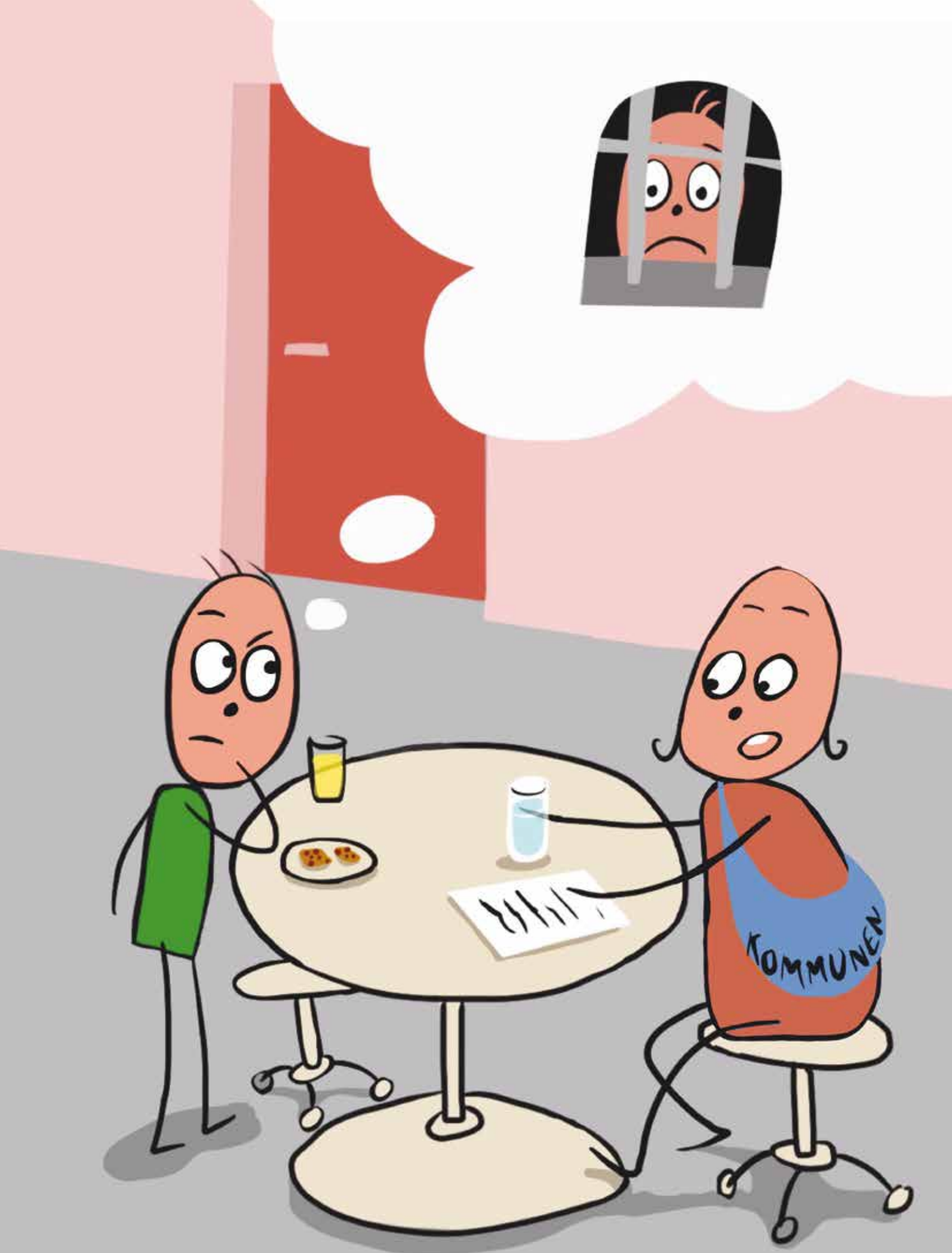
Mor måtte ikke være med til mødet, men Marie måtte godt. Det var jeg glad for.

Jeg havde ondt i maven og slet ikke lyst til mødet. Det hjalp lidt, at Marie skulle med.

“Hej Bo”, sagde damen. Jeg sagde også hej. Damen spurgte om en masse ting. Noget af det var let at svare på - om jeg havde det godt og om jeg savnede min far og mine venner.

Hun spurgte også om jeg havde oplevet, at far og mor havde skændtes eller om jeg nogensinde var blevet slået.

Det ville jeg ikke svare på.
For hvad nu hvis far kommer i fængsel.

Damen sagde, at jeg var rigtig god til at svare på spørgsmålene og hun var glad for at snakke med mig. Men jeg var ikke glad for at snakke med hende.

Så sagde hun, at hun havde en gave med til mig.

Hun gav mig et stort brev.

Jeg åbnede det.

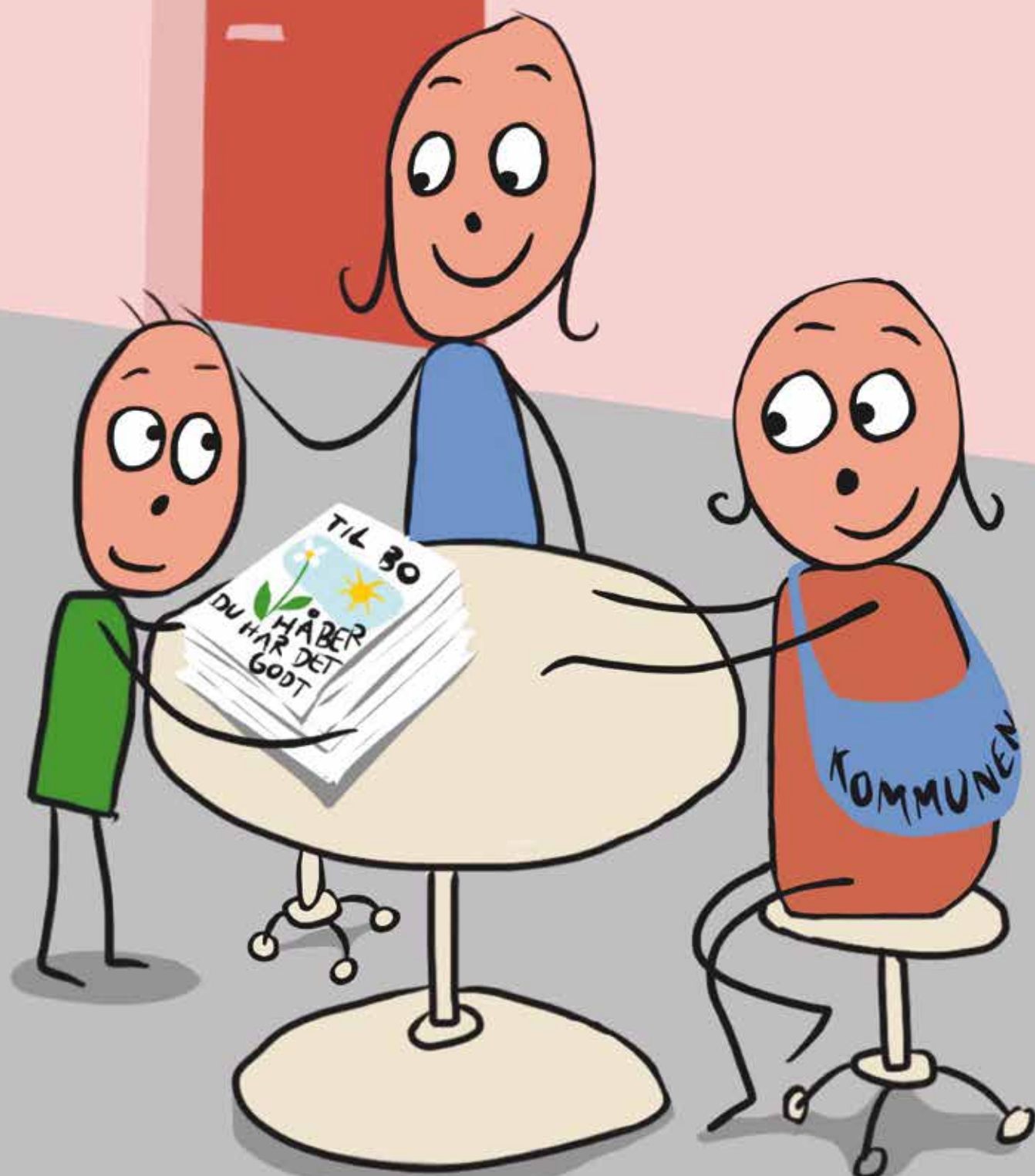
Indeni var der tegninger fra alle i min klasse.

Jeg blev så glad. Jeg nåede lige at se, at der var en rigtig flot tegning fra Anna K, hvor der stod: "Håber du har det godt".

Så kom jeg i tanke om, den sidste gang jeg så Anna K., der rakte jeg fuck til hende.

Øv, det var også en dum dag.

Jeg løb ud for at vise mor og Bodil tegningerne.

Kapitel 10: Ny skole

Mens jeg har boet her på krisecenteret er jeg startet i ny skole, som ligger tættere på.

Det er ok, men også nogle gange svært.

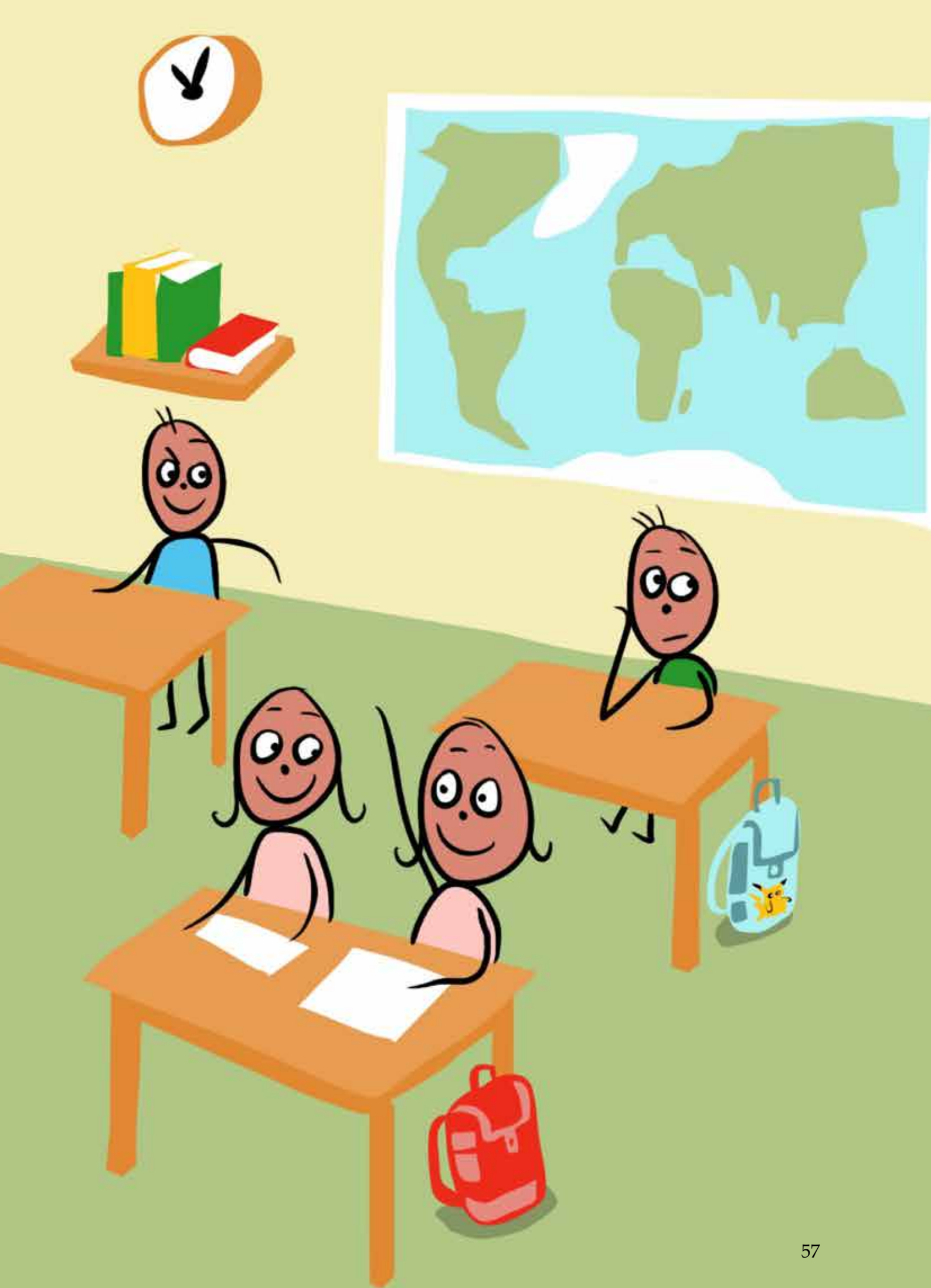
Jeg tænker tit på, hvordan det var på min gamle skole.

På den nye skole var det ikke så rart i starten og nogle gange blev jeg også gal.

Jeg har været oppe at slås flere gange og fået meget skældud.

Jeg får altid skylden.

Men det var fandme ikke min skyld, det var de andre, der var provokerende.

Kapitel 11: Vi skal ikke hjem

En dag da jeg kom hjem fra skole fortalte mor mig, at vi ikke skulle hjem igen.

Vi skulle ikke bo sammen med far mere.

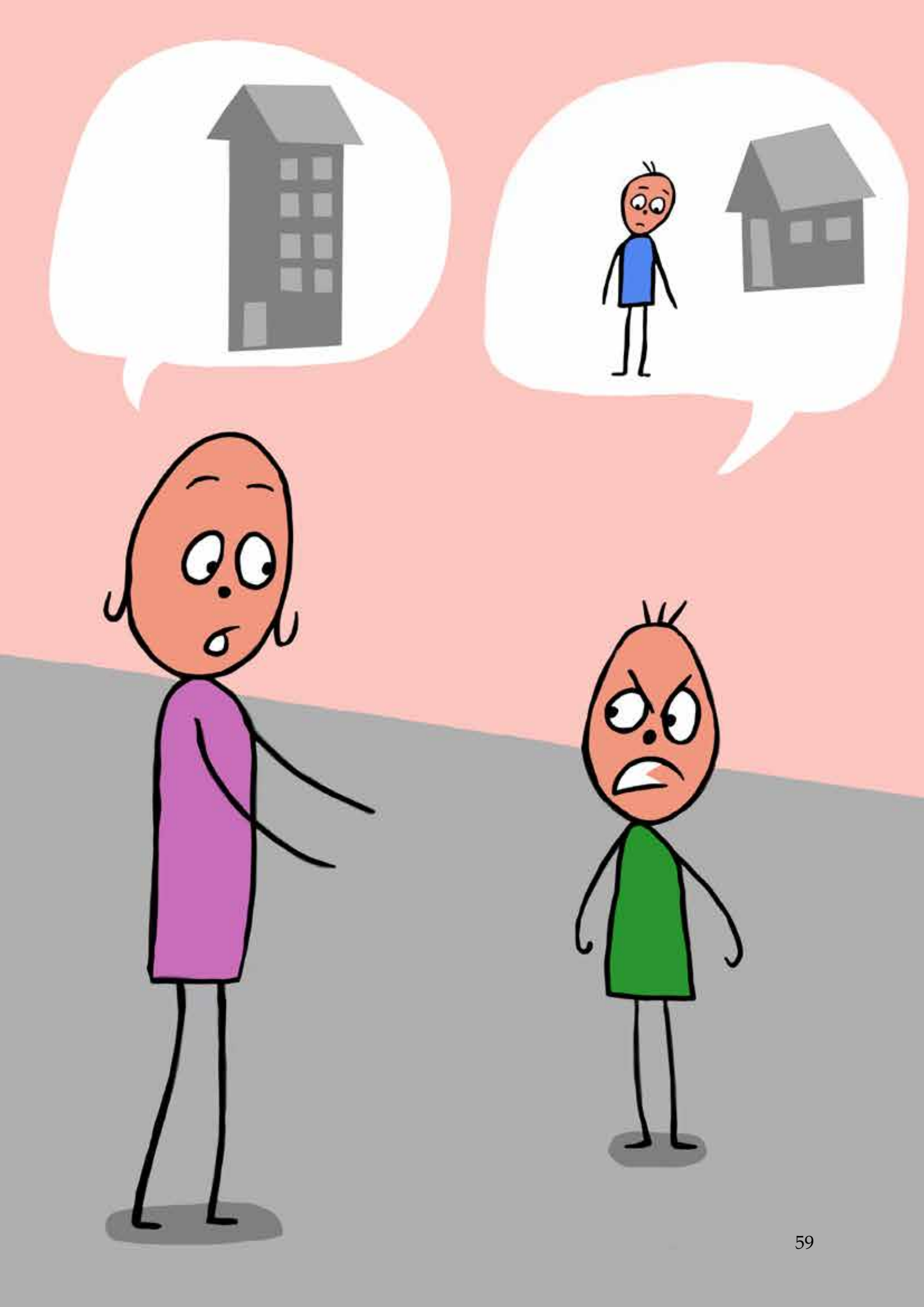
Jeg blev gal og råbte til mor, at det var hendes skyld det hele og hun kun tænkte på sig selv.

Senere fortalte mor igen, at vi ikke skulle flytte hjem. Jeg kunne godt mærke, at jeg blev gal igen.

Måske er det bedst ikke at bo sammen med far. Så kan mor og far jo ikke skændes mere.

Mor sagde også, at jeg skulle starte på en ny skole. Det var jeg på en måde glad for.

Jeg ville allerhelst tilbage til min gamle skole.

Kapitel 12: Farvel til krisecenteret

Vi har fået vores nye lejlighed, så nu er det vores tur til at flytte.

Jeg er både glad og nervøs på samme tid. Jeg glæder mig til at få mit eget værelse igen. Men jeg er også nervøs for, hvordan det skal gå det nye sted.

Jeg ved godt, at vi ikke skal bo sammen med far, men at jeg skal være hos ham nogle dage. Det glæder jeg mig også til.

Jeg savner ham.

Vi har pakket alle tingene. I morgen skal vi sige farvel. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal sige farvel. Mor kommer garanteret til at græde og skal kramme alle de voksne. Jeg håber ikke, de voksne vil kramme mig.

Jo, måske håber jeg lidt, at Marie vil.

Kapitel 13: Det var min historie

Nu har du hørt lidt om, hvorfor jeg er på krisecenter og hvad man laver på et krisecenter.

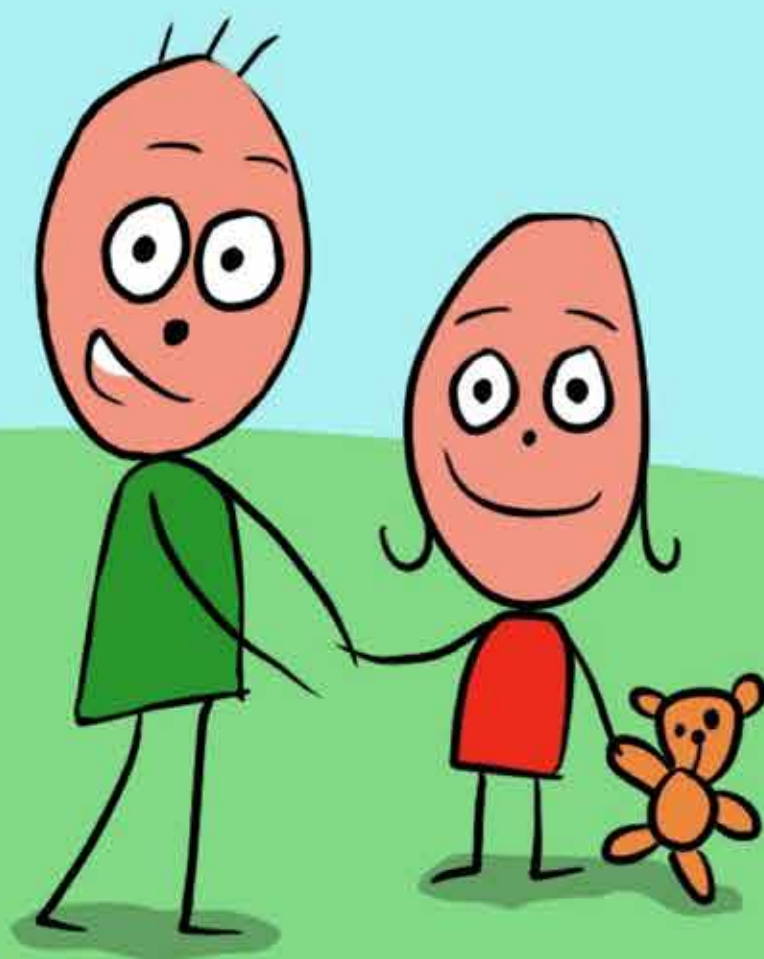
Jeg synes, de voksne er søde, men jeg savner også at være derhjemme og at være sammen med mine venner.

Det jeg allerbedst kan lide ved krisecenteret er, at man kan snakke om de svære ting, spille spil og have det sjovt.

Jeg har spurgt min lillesøster Bodil, om hun også vil fortælle sin historie.

Det vil hun gerne.

Det kan godt være, at noget af det lyder lidt mærkeligt, men hun er altså heller ikke så gammel.

Hej

Jeg hedder Bodil.

**Jeg bor her på krisecenteret sammen med
min mor og min storebror, Bo.**

Og min bamse Bimse.

Og min bamse Bumse.

Min far bor her ikke. Han bor derhjemme.

Hilsen Bodil.

På Krisecentret

På krisecentret er der mange børn og voksne.

**Der er en sød voksen, som hedder Marie.
Hun laver sjov med mig og holder møder.**

Vi får saftevand og chokoladekiks.

Hun har tegnet en flot prinsesse til mig.

**På krisecentret bor jeg på et værelse
sammen med Bo og mor.**

Jeg sover mest sammen med mor.

**De har også et legerum, hvor man kan lege
og tegne.**

Man får en kasse Lego.

**Jeg har fået den med hesten og
hestevognen.**

Mor

Det bedste ved mor er, at hun er rigtig sød.

Hun laver pandekager.

Hun er god til at lave fletninger på mig.

Hun trøster mig.

Hun køber ting til mig.

Hun krammer mig.

**Det værste ved mor er, at hun græder
meget.**

Så skal jeg trøste hende.

**Hun gør hele tiden rent og så har hun ikke
tid til at lege med mig.**

Nogle gange skælder hun ud.

Far

Det bedste ved far er, at han tager mig og Bo med på McDonalds.

Han tager os med på tur.

Han er god til at køre bil.

Han er stærk.

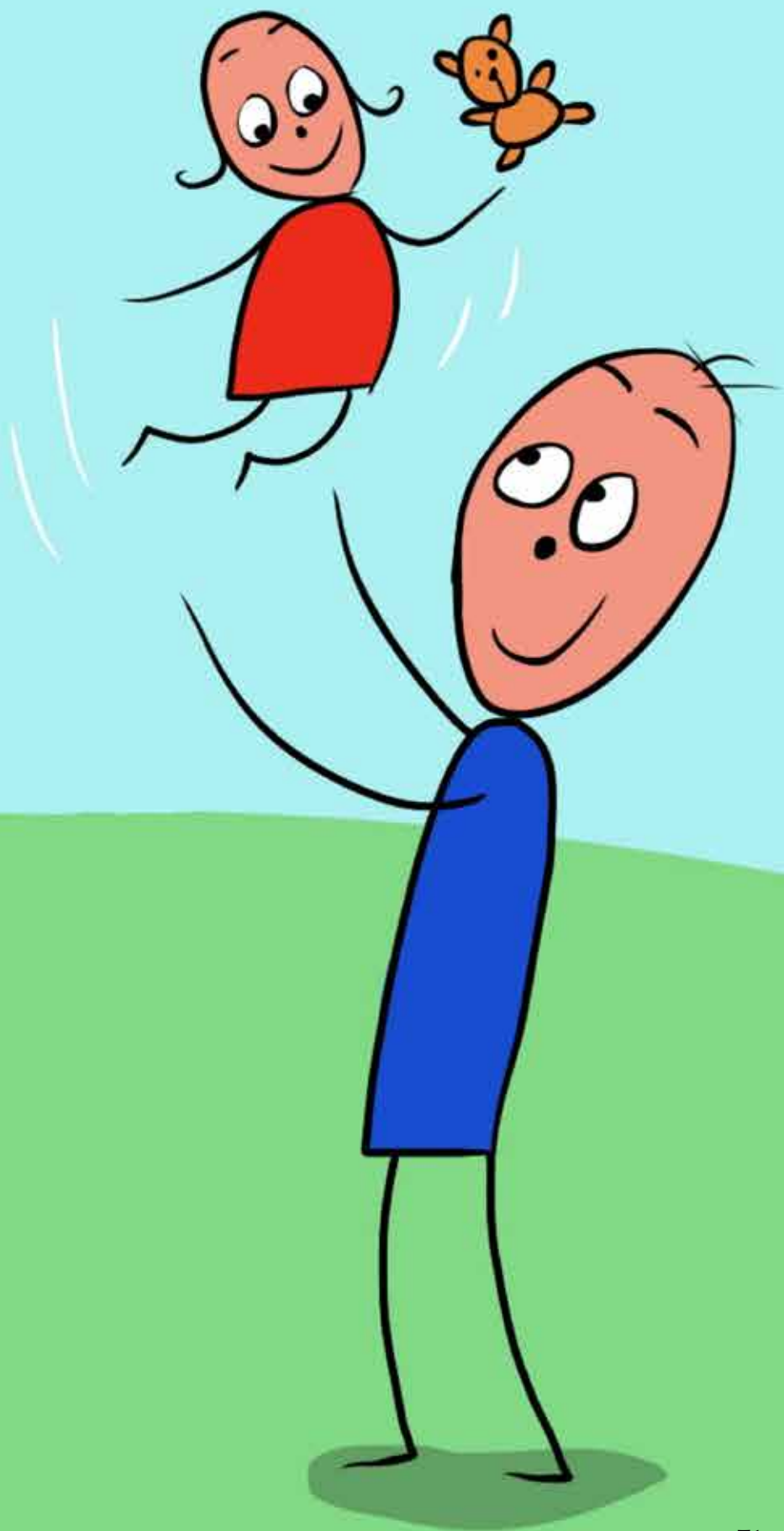
Han læser for mig og leger med mig.

Det værste ved far er, at han råber og skælder ud.

Han slår Bo og mor.

Han smækker med døren.

Han siger grimme ting til mor, så hun græder og så græder jeg også.

Bo

Det bedste ved Bo er, at han er min storebror.

Han er stærk.

Han hjælper mig og passer på mig.

Han er god til at lege med mig.

Han løber hurtigt, og han er god til fodbold.

Det værste ved Bo er, at han driller.

Han bliver også sur og ødelægger vores leg.

Han råber højt, når han bliver sur.

Han vil ikke altid lege.

Og nogle gange må jeg ikke komme ind på hans værelse.

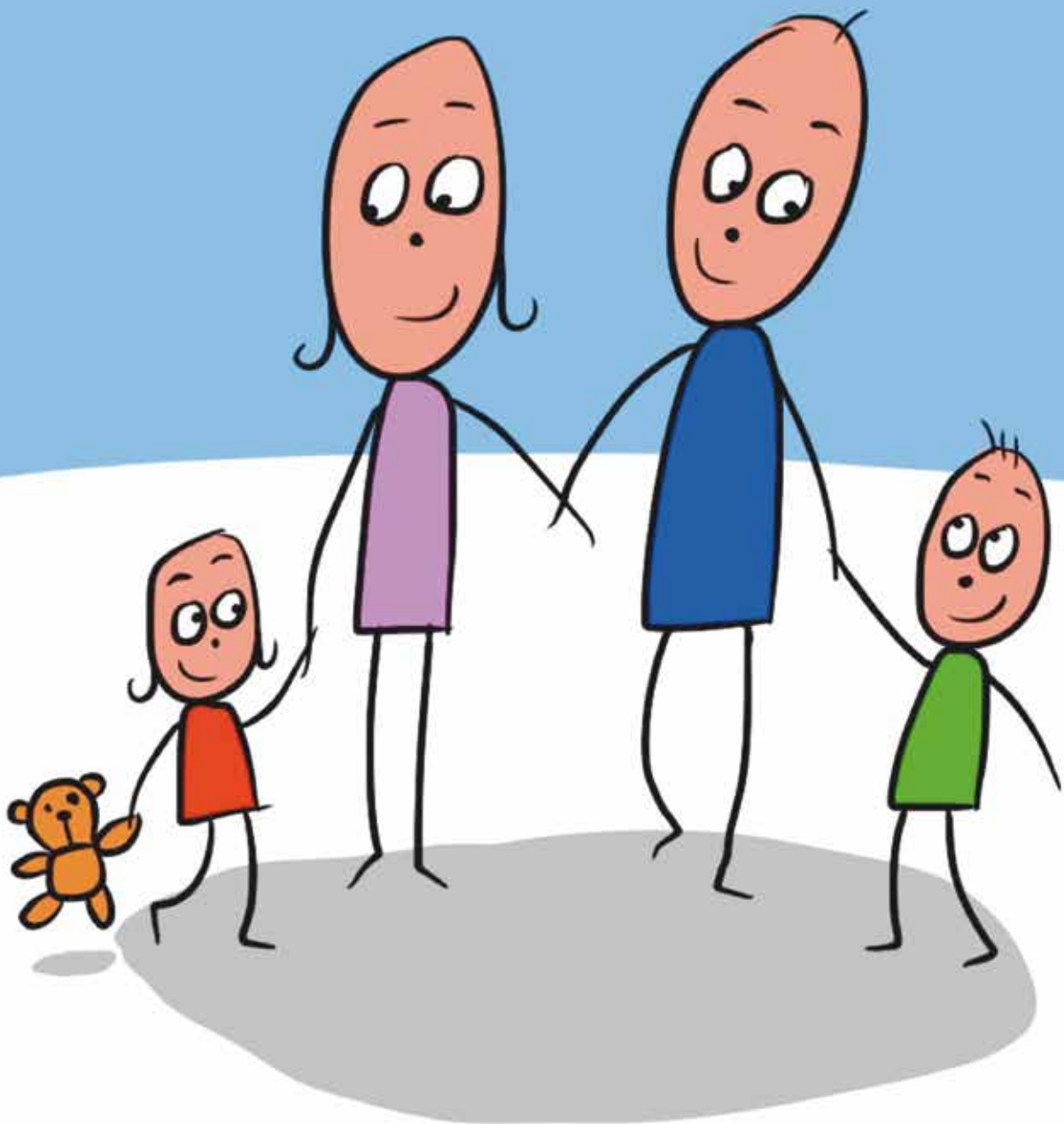
Når mor og far er sammen

Det bedste er, når alle er glade.

Når vi tager i Sommerland og til stranden.

Når vi griner sammen.

Det værste er, når de skændes og far råber.

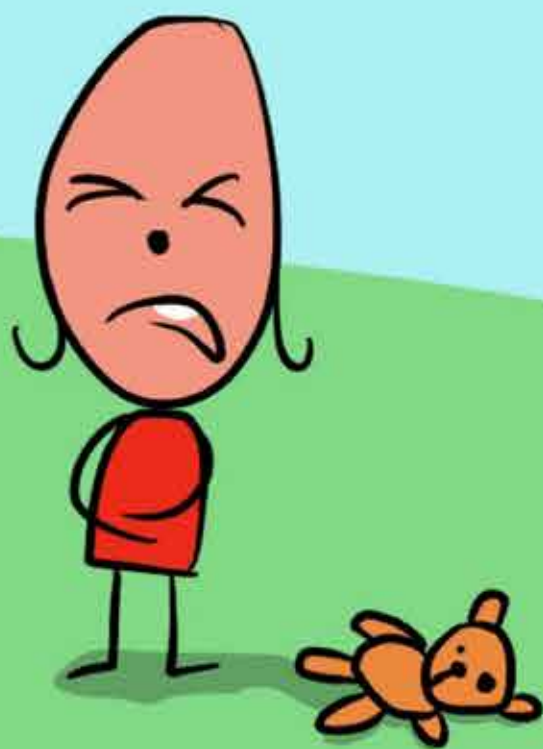

Ondt i maven

Jeg får ondt i maven, når far råber.

Jeg får ondt i maven, når jeg spiser for meget slik og is.

Jeg får ondt i maven, når mor eller far skælder mig ud.

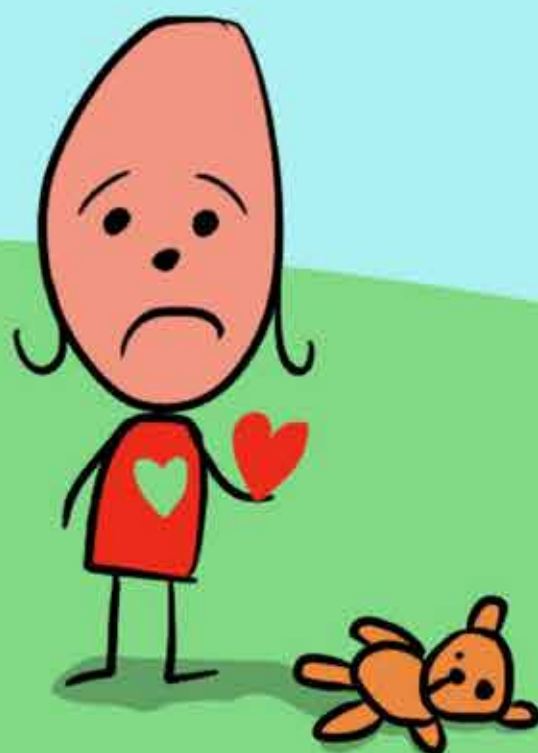
Ondt i hjertet

Det gør ondt i hjertet, når mor går fra mig.

Det gør også ondt i hjertet, når jeg tænker på far, der er alene derhjemme.

Det gør ondt i hjertet, når nogen er uvenner.

Det gør ondt i hjertet, fordi jeg savner min børnehave.

Bimse

Min bamse hedder Bimse.

Bimse er min allerbedste ven.

Bimse råber ikke og hun er altid sammen med mig.

Nogle gange hører hun ikke efter, hvad jeg siger. Så skælder jeg hende ud. Så bliver hun ked af det. Og så trøster jeg hende.

Når far råber, bliver jeg ked af det.

Så tager jeg Bimse med ind på mit værelse.

Jeg trøster Bimse, for hun kan ikke lide, når nogen råber så højt.

Så ser vi YouTube på min iPad.

Bimse bliver glad igen.

Brev til Mary

Jeg har fået en taske af Mary.

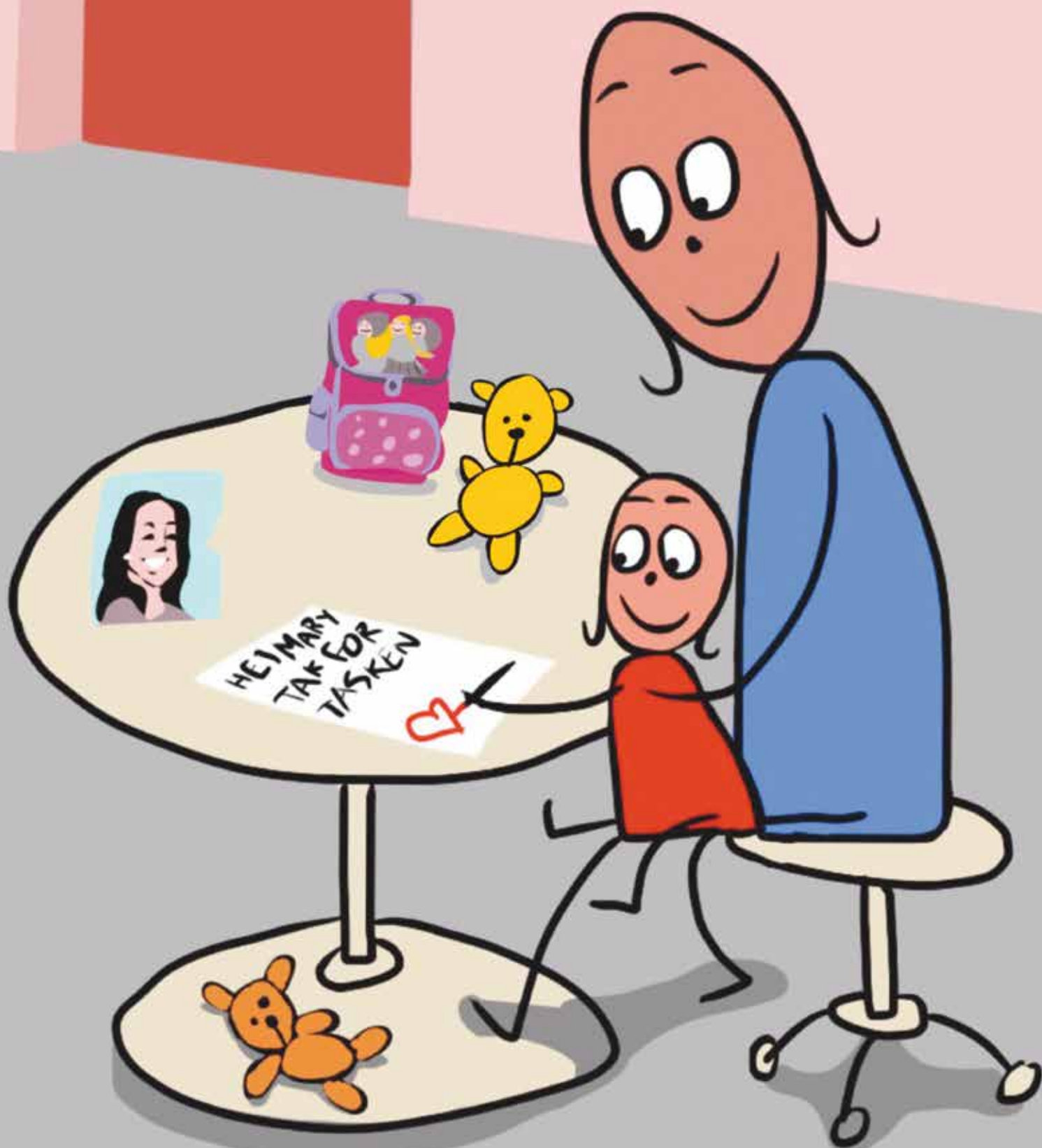
Hun er en ægte prinsesse.

Der er et billede af hende i tasken.

Der er også en bamse i tasken. Den kalder jeg for Bumse.

Det er en drengebamse, som er gode venner med min anden bamse Bimse.

Mig og Marie har skrevet et brev til Prinsesse Mary og sagt tak.

Bimse og Bumse

Bimse og Bumse er gode venner. De bor i den samme taske.

Nogle gange bliver Bumse rigtig sur på Bimse og råber, at hun er dum og ikke fatter noget som helst.

Han kan også finde på at slå hende. Så løber Bimse sin vej og gemmer sig under min pude.

Der ligger hun og græder.

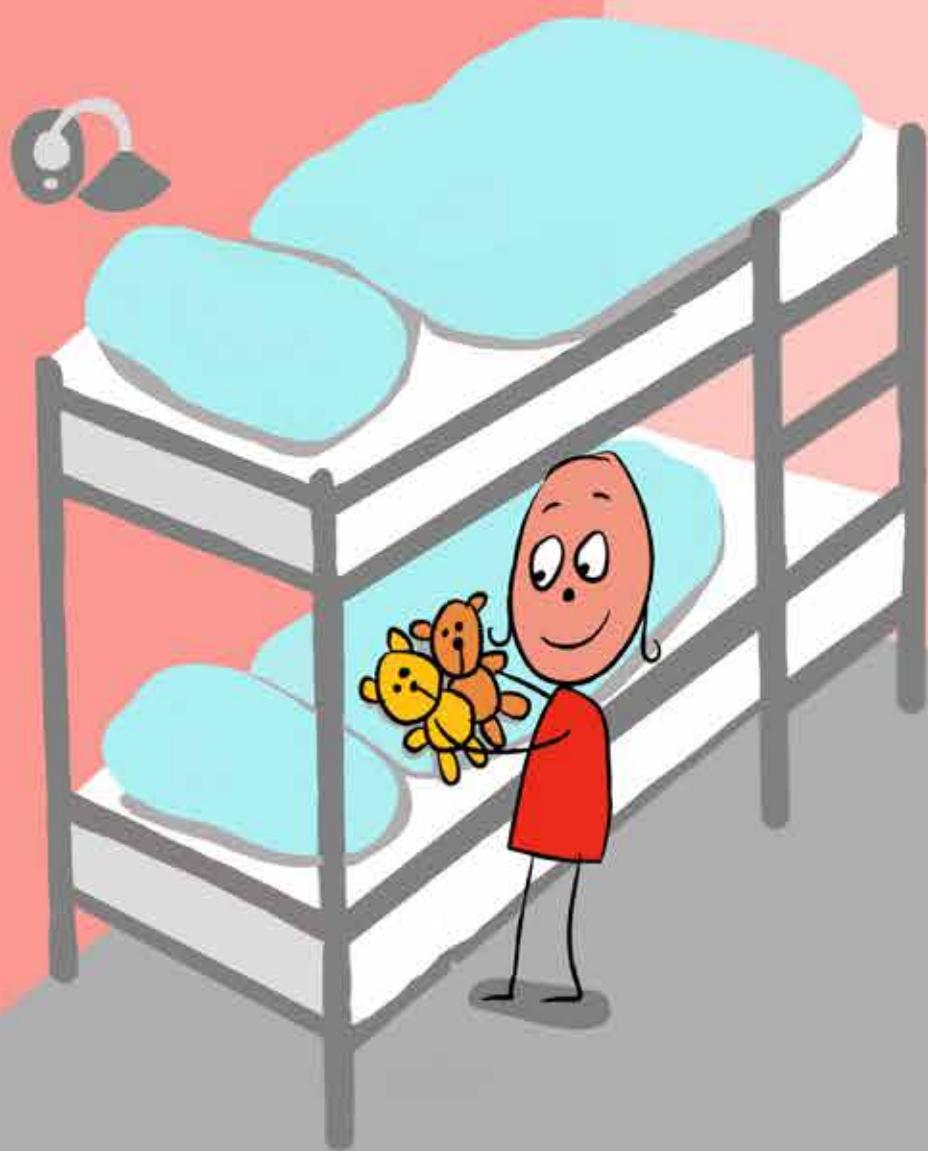
Bumse bliver ved med at råbe af hende.

Jeg råber til Bumse, at han skal stoppe.

Jeg trøster Bimse.

Bimse og Bumse giver hinanden et knus.

Så bliver de gode venner igen.

Ny lejlighed

Det bedste ved den nye lejlighed er, at jeg får mit eget værelse.

Jeg skal bo sammen med Bimse og Bumse.

Jeg får en rigtig prinsesseseng med lyserød himmel ovenpå.

Det værste er, at jeg skal gå i en ny børnehave.

Og at far skal bo et andet sted.

Marie skal ikke med. Hun er ellers sjov at lege med.

Farvel og godnat

Når jeg har sovet en nat mere, så skal jeg sige farvel til Marie og de andre her på krisecenteret.

Det vil jeg ikke.

Her er dejligt.

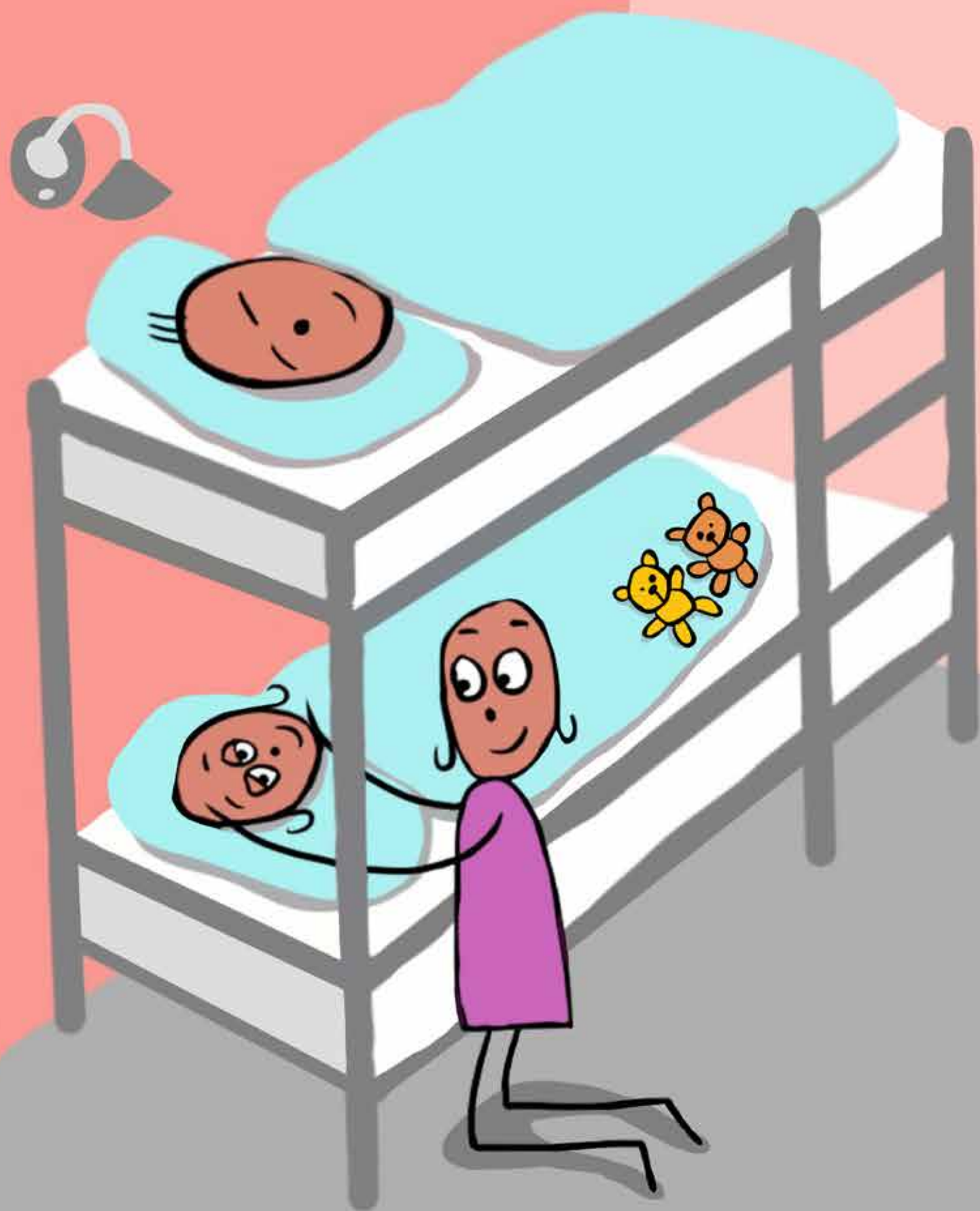
De voksne har tid til at lege med mig og høre, hvad jeg siger.

Men jeg glæder mig til at flytte ind på mit nye værelse.

Jeg glæder mig også til at se far.

Nu siger min mor, at jeg skal sove.

“Godnat”

**Se mere om Bo på
www.facebook.com/faceitbo og www.faceitbo.dk**

**Til materialet "Bo på krisecenter" findes også
brætspillet "Kulør på Humør" og 12 små film
om Bo og Bodil på krisecenter.**

Filmene finder du ved at scanne QR koden.

"Min far kaldte min mor for en fucking luder og en dum kælling. Det er hun altså ikke! Når de har skændtes, så har jeg ikke lyst til at tage i skole. Når jeg er hjemme, kan jeg nemlig holde øje med mor og far. Jeg er ret nervøs for, at der kan ske noget med mor, når jeg ikke er der. Nogle gange får jeg ondt i maven, når jeg tænker på det."

Sådan fortæller Bo i et af kapitlerne i bogen.

I bogen møder vi Bo og hans lillesøster Bodil, som bor på krisecenter. De fortæller om, hvad et krisecenter er, hvorfor de er der og hvordan det er at bo på krisecenter.

Fortællingen er set og fortalt fra et børneperspektiv og bygger på autentiske fortællinger og oplevelser fra børn på krisecentre i Danmark.

Vi håber, at bogen kan give anledning til gode snakke om svære ting og til at børn på krisecenter kan få noget at spejle sig i. Vi håber også, at bogen vil blive læst i bredere kredse, så det vil blive mindre tabubelagt for børn og voksne at komme på krisecenter.

Rigtig god læselyst

ISBN 978-87-970238-2-2